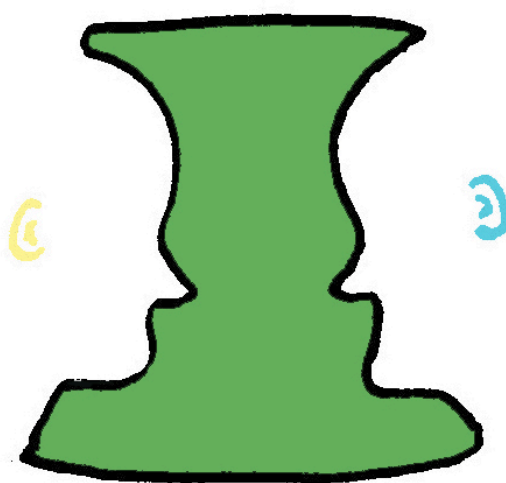

Közös földi párbeszéd

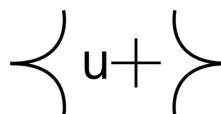

METHODOLOGY HANDBOOK

Asociácia /
Association
Divadelná Nitra

szubjektív
értékek
alapítvány

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

"Stories surround us like air; we breathe them in, we breathe them out. The art of being fully conscious in personal life means seeing the stories and becoming their teller, rather than letting them be the unseen forces that tell you what to do."

Rebecca Solnit, *Call Them by Their True Names*

A közös földi párbeszégekről

A [Common Ground Dialogues \(CGD\)](#) projekt a magyar, szlovák, francia és holland partnerek együttműködése a kulturális, kreatív, társadalmi és tudományos területeken. Együtt kifejlesztettek egy művészi kreatív mesemondási gyakorlatot, amely a Space kiterjesztett tapasztalatain és módszertanán alapul, egy amszterdami székhelyű művészeti kezdeményezésen. A módszertan a művészi eszközöket használja a közösségek felhatalmazására az inkluzivitás és a méltányosság kérdéseinek kezelésében, megosztott narratívum létrehozásával és új párbeszéd módjainak bevonásával. A projekt célja egy átruházható formátum kidolgozása volt, amely megosztható

a művészetek, a tudomány és a társadalmi birodalmak szakembereivel.

Négy országban szerveztünk *Storytelling Circles* -ot, ahol magával ragadó együttműködési történetmesélést gyakoroltunk a meghívott közösségekkel vagy olyan közösségekkel, amelyek meghívtak minket. Ezekben a biztonságos és merész terekben a résztvevők felfedezték a közös értékeket, amikor megosztották az emlékeket és spekulatív fikciót hoztak létre. A *Storytelling Circles* során elképzeltük a jövőbeli forgatókönyveket, feltártuk a memória, a történelem, az elnyomás és a kiváltság fogalmait. A történetmesélés teret teremtett a hegemoniás diskurzusok megkérdőjelezésére, és a párhuzamos narratívák sokaságának közepette átfogta a párbeszédet. A CGD emancipált résztvevőinek módszertana, akik művészi folyamatban voltak, és megtapasztalták saját potenciáljukat, visszaszerezték a történeteik ügynökségét és tulajdonjogát.

A CGD projekt keretében kutatásokat is végeztünk (lásd az eredményeket a kézikönyv későbbi részében), valamint a nyilvános rendezvényeket és szimpóziumokat szervezett arról, hogy a művészeti gyakorlatok, különösen a történetmesélés miként teremthet közös alapot és támogatni a társadalmi változásokat. Meghívtuk a Művészetek, Tudományos és Társadalomtudományok kollégáit, hogy edzjenek az edzői ülésekre, hogy visszajelzést nyújtsanak és segítsék a CGD módszertan lehetséges alkalmazásainak feltárását saját gyakorlatuk során. Támogatást nyújtottunk a műhely adaptálásában a közösségek konkrét igényeihez és céljainak. A projektnek számos spin-off és következménye volt nyomon követési műhelyek, előadások és publikációk formájában a

Partnerek és részt vevő szervezetek hálózata. Látogasson el a weboldalra, hogy olvassa el és áthassa tovább.

Partnerek, résztvevők, témák

A CGD-vel együttműködő partnerek a szubjektív értékek alapítványa (HU), a Divadelná Nitra Association (SK), a Sticking We Are / Space (NL), a Plurality University Network / U + (FR) és a VU-i Egyetemi Szociális Társadalom Szociális Resilience Creameristic Practice Practice Societal Resilience Institute, amely megosztja az elkötelezettséget az ügyvédi kör számára. További információ az itt található partnerekről.

A történetmesélési körök magával ragadó együttműködési történetmesélésével kapcsolatos módszertani kutatás egy együttműködési folyamat volt, egy olyan tapasztalat, amelyben a partnerekkel együtt minden résztvevő és részt vevő szervezet együttes kutató volt a situációs ismeretekkel, a végrehajtás gyakorlati tippeivel és a formátum fenntarthatóságával való fejlesztéshez.

A kézikönyv kontextusának biztosítása érdekében kiemeljük néhány közösséget és témát, amelyekkel a CGD módszertan alkalmazásával dolgoztunk:

Intézményi rasszizmus: A Bizsu Kölönségi Ház Budapest kapcsolatba lépett a romákkal és a nem roma magyarokkal a magyar Pilisben. Ebben a kisvárosban a szisztematikus rasszizmus komoly módon nyilvánul meg, mivel ezek a csoportok generálva együtt élnek, de nem lépnek kapcsolatba. A műhely összehozta a feleket, és közös alapot teremtett a további cseréhez.

Feldolgozatlan múlt, amely a közös jövő útján áll: Az EMOENA -val együttműködésben a VU és a Delft Ontdekt -ben a vallásos vezetés és a párbeszéd tanulmányozása, a Delft rabszolgaságának megemlékezésére irányuló események sorozata, a résztvevők hogyan vizsgálták meg, hogy a résztvevők hogyan vizsgálták meg a Delft rabszolgaságát

A gyarmati és a rabszolgaság múltja Hollandia jelenében jelenik meg. Közös alap keresése s órán egy megosztott múlt, amely a közös jövő alapja lehet.

Sokszínűség és befogadás: Budapesten dolgoztunk a szubjektív értékek alapítványának hálózatával, egy nagyon sokrétű, a migráns és a menekült háttérrel rendelkező emberek csoportjával. Szíria, Tunézia, Irak, Dél -Amerika és Mianmar, meghatározva a „otthon” fogalmát Magyarországon. A résztvevők megosztották a hatalmi struktúrák elleni küzdelem és az ellenálló képesség stratégiai tapasztalatait.

Equity: Divadelna Nitra és a Szlovákiában, Nitra Női fogvatartási Központ, a személyzet és az üggyfelek között szervezett történetmesélési köröket szervez a közös alap felfedezésére. Noha a programot a büntetés -végrehajtási intézmény protokolljához adaptálták, ez megosztott tapasztalatokat nyújtott, amelyek lehetővé tették a résztvevők számára, hogy különböző módon kölcsönhatásba lépjenek és megmutassák az intézmény emberi arcát.

Klíma és átmenet: A holland mezőgazdasági minisztérium megbízásából egy történetmesélést (Boven 't Maaiveld) végeztünk a mezőgazdasági termelők, a politikusok és a környezetvédelmi aktivisták között a CO2 -kibocsátás és a fenntartható határidős ügyletek polarizáló témájáról. A résztvevők megfogalmazták a közös alapot, ahol a bizalom megállapítható a változás létrehozása érdekében.

A narratíva tulajdonjoga: A Ph.D. Remo -val és Simone Lacknerrel együttműködve egy sor beavatkozást hoztunk létre, amelyek az egészségtelen kutatási környezetet és a merev hatalmi struktúrákat foglalkoztak az akadémia területén. A résztvevők, a felügyelők és a kutatók a történetmesélés során megtanultak, hogy megfogalmazzák a közös alapot, megfogalmazzák a szükséges szabadságokat és a nem szabadságokat, amelyekre szükségük van a stratégiák kidolgozása és az akadémiai álmot tulajdonjogának visszanyerése érdekében. Lásd: A cikk, amely felhívja a figyelmet a narratív struktúrák hatására, P.ardai és S. Lackner magával ragadó társ kreatív történetmesélése révén.

What makes CGD storytelling circle an artistic practice?

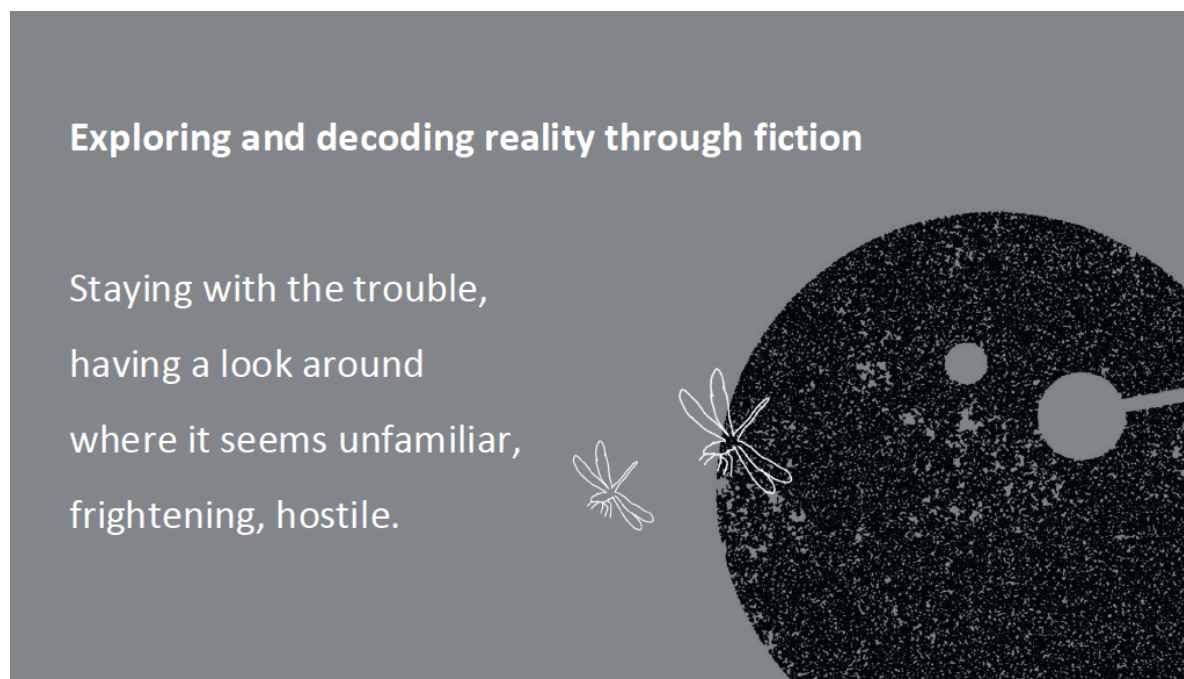
- o Unique experience.
- o Powered by imagination.
- o Balance of power: no teaching, no helping.
- o We play together.
- o In the experience: you forget yourself.
- o Non-normative, process-oriented.

Művészi módszertan

A Space egy amszterdami székhelyű művészeti kezdeményezés, amely a különféle médiák magával ragadó, együttműködési történetmesélésre szakosodott. Az űr boncolja a komplex társadalmi problémákat a személyes politikáján keresztül. Felkérjük magunkat és a közönséget/résztvevőket: *What would we do if this happened to us? What would we do in that situation?* A tér összetett társadalmi problémákat hoz, mint például a migráció, az identitás, az éghajlati válság, a hatalmi egyenlőtlenség,

Az emberekhez közeli intézményi rasszizmus, kollektív elfogultság és történelmi amnézia művészi tapasztalatokat hoz létre, amelyekben a képzelet felszabadul, és a közönség/résztvevők kapcsolódhatnak ezekhez a témákhoz. A Space történetmesélési eseményei inspiráló biztonságos és merész helyet biztosítanak, ahol a kondicionált narratívák, amelyek befolyásolják a másokkal való interakció módját és a világot, dekonstruálhatók, megvizsgálhatók és újjáépíthetők jövőbiztos módon.

A Space elindította a CGD módszertani kutatását, mert megtapasztaltuk, hogy a performatív és vizuális elemekkel kapcsolatos történetmesélés erős depolarizáló hatással volt a közönségre, amely különféle (politikai) véleményeket fejez ki. (Lásd a további magyarázatot a 2. részben. A kutatásról) Az előadások olyan embereket hoztak, akik nem voltak ugyanazon az oldalon, vagy akik feltételezték, hogy nem ugyanazon az oldalon vannak, vagy nem ismerték egymást, fenntartható módon közelebb.

A tér a képzelet (gyakran fel nem használt) erejére épül, és erős metaforákkal, radikális mi-ha forgatókönyvekkel működik, amelyek felkérlik a közönséget /résztvevőket, hogy használják a képzeletüket, és látogassák meg a fikció konfrontációs helyzeteit.

A mesemondás során a képzelet biztonságos és merész térként és kivetítőként teremt, amelyen keresztül a résztvevők megvizsgálhatják a saját „mesemondó gépüket”, ahogyan azt a világ érzékelésére és a kapcsolatokhoz való kapcsolattartáshoz kapcsolódhatunk. Mivel a folyamat művészi és kreatív, nem ítélezési és normatív. Hasonlóan az Augusto Boal elnyomott színházának módszertanához, a segítő /előadóművészek és a résztvevők /közönség módszertanához

Együtt bontakozik ki a narratívát egy horizontális élményben, amelynek célja a hatalmi egyenlőtlenség elkerülése.

Playing with radical fiction:

- o in the safe & daring space of the imagination
- o scenario has open end
- o gives a glimpse into our storytelling machine
- o helps articulate what hurts and what we need
- o trains empathy
- o shines a light on blind spots
- o shows that it is possible to disagree with respect
- o builds trust

Kinek lehet érdekes ez a módszertan?

A CGD történetmeselési módszertanát a különböző csoportok és témák igényeihez igazíthatjuk, a 10–100 éves résztvevők számára. Ez alkalmas a nemzedékek közötti párbeszédre és a testi fogyatékossgal élő emberekre. A történetmeselési kör formátuma különböző nézőpontokkal rendelkező csoportokat hozhat össze. Meg kell játszani vita/vita előtt, vagy közös döntést kell hozni. Össze hozhatja azokat az embereket, akik nem ismerik egymást és/vagy szeretnének jobban megismerni egymást. A műhely mély betekintést nyújthat arról, hogy a narratívák hogyan alakítják a résztvevők életének perspektíváit azáltal, hogy feltárják a bél érzéseit, az álmokat, a félelmeket és a lehetséges vak foltokat anélkül, hogy ítélezési szempontból lennének. A történetmeselés modellezheti az átmeneteket, és megmutathatja, hogy mi akadályozza meg a változást.

A mesemondó műhely hatása nem az, hogy minden probléma azonnal megoldódik. Bolond lenni e azt gondolni, hogy olyan kérdések, mint az intézményi rasszizmus, az éghajlatváltozás, a gazdasági vagy a nemek közötti egyenlőtlenség, néhány órás műhelyben kiküszöbölhetők. A műhely hatása a különböző perspektívák bemutatása és a bizalom megteremtése, egy közös alap, amelyből új ötletek, párbeszéd, a jövő megosztott látomásai és a változások megtehetőek. A mesemondó körök segítenek a résztvevőknek ellenőrizni feltételezéseiket és teret teremtenek az új kapcsolatokhoz. A kihívásokkal teli témák és a konfliktusokkal kapcsolatos kontextus ellenére ez egy gyógyító és szórakoztató élmény.

Hogyan kell használni a kézikönyvet?

Először elmagyarázzuk a mesemondó kör összes alapvető elemét, az előkészítéstől a reflexióig. Ezután néhány példát adunk arra, hogyan kombinálhatja a különböző összetevőket, és létrehozhat egy testreszabott adaptációt. Jól tudjuk, hogy a testreszabás

A mesemondó kör csak e kézikönyv alapján nehéz lehet. Ha támogatásra van szüksége, kérjük, tegye meg minket a petra@spaceexplorers.com webhelyen

A közös földi párbeszéd művészi mesemondó körében, a folyamatos ajándék felfedezői a Creative Commons By-NC-SA 4.0 alapján engedélyeznek. Újrafelhasználóként elvárjuk, hogy hitelt adjon a helynek a kommunikációban/közzétételében, amelyre a módszertant alkalmazta. Felhasználóként megengedheti, hogy az anyagot bármilyen közepes vagy formátumban terjessze, remixelje, adaptálja és építhessen az anyagra, csak nem kereskedelmi célokra. Ha úgy dönt, hogy módosítja vagy adaptálja az anyagot, akkor a módosított anyagot azonos módon kell licencelni.

Előkészítések és protokoll a meghívástól a műhely napjai g és utána

Annak érdekében, hogy biztonságos és merész helyet és inspiráló környezetet hozzon létre a résztvevők számára, pontosan meg kell készíteni a CGD történetmeselési kört. Mivel tudatában van annak a ténynek, hogy illúzió az, hogy előre jelezzük, hogy mi történik egy élő esemény során, a szervezőknek gondoskodniuk kell a biztonságos élmények létrehozásáról, hogy elkerüljék a résztvevők fizikai és mentális biztonságának kockázatát, a nem gyümölcsös konfliktusokat, valamint a diszkrimináció vagy a kulturális előíranyzat bármilyen formáját.

A csoport jellemzőitől (életkor, méret, képesség), a műhely időtartamától és/ vagy a témától függően a következő szempontokat kell figyelembe venni:

A producer/szervező profilja

Javasoljuk, hogy a segítőt (ek) egy producer segítse. Ez a személy kapcsolattartó személy lehet az együttműködő szervezetek bármelyikéről. Ha ez nem lehetséges, és a segítőknek minden szervezeti feladatot meg kell vállalniuk, fontos, hogy jól megtervezzük és egyértelmű felelősségvállalást végezzünk, mivel a mesemondó kör vezetése és megszervezése ugyanakkor nagyon igényes.

A producernek jó szervezőnek kell lennie, aki előre gondolkodik és különféle forgatókönyveket vár. Valaki pontossággal rendelkezik a részletekkel szemben, aki ugyanakkor rugalmas / jó improvizátor.

Egy jó kommunikátor, aki összehangolhatja a helyszínt, a szervezet, a résztvevők és a segítők közötti együttműködést. Egy szorgalmas ember, aki nem hagyja a dolgokat az utolsó pillanatban, és időben jelen van. Ő, ő, előre gondoskodik az elrendezésről, és ellenőrzi a résztvevők igényeit (étrend, magánélet, kulturális ...). A történetmeselési kör alatt ő, ő, biztosítják például, hogy minden vendéglátó- és műhely anyag jelen van, és hogy az esemény zökkenőmentesen fut.

Műhelytér

A műhelytérnek fényesnek és barátságosnak kell lennie. A tér mérete a csoport méretétől függ, de figyelembe kell vennie, hogy a csoportnak képesnek kell lennie arra, hogy a bambuszpálcákkal mozogjon (mindegyik 1,5 - 1,8 m hosszú). 15 ember számára legalább 8mx8 m -es hely ajánlott. Természetesen a nagyobb terek mindig jobbak, de a helynek nem szabad olyan nagyknak lennie, hogy a résztvevők elidegenedtek.

A semleges környezet előnyösebb, mint a sötét színházi terület, vagy egy értelmes szimbólumokkal és konnotációkkal teli tér, például egy templom vagy egy különálló műtárgyakkal rendelkező kiállítás.

A műhely megkezdése előtt minden felszerelést és bútort vonzó módon kell elrendezni. Ha a rendezvény nyilvános térben zajlik, garantálni kell a résztvevők és a segítők magánéletét. A műhelyen áthaladó személyek nem engedélyezhetők. A frissítőknek egy saroknak kell lennie. A térnek nyitott, barátságos, játékos légkört kell kialakítania.

Tartalomkészítés

A szervezőknek és a segítőknek tisztában kell lenniük az esemény teljes kontextusával, és részt kell venniük annak előkészítésében. Együtt kell megfogalmazniuk a kör célját, és meg kell vitatniuk a megválaszolandókat.

Az előzetesen megadott információk nem tudják vagy befolyásolhatják a résztvevők elvárásait. A résztvevőknek előzetesen információknak meg kell adniuk a biztonság és az elismerés érzetét, hogy a szervezők gondoskodnak a magánéletéről, és értékelniük kell a résztvevők hozzájárulását ehhez a különleges összejövetelhez.

A segítői profil

A legjobb, ha a műhelyt párban vezetjük. A megkönnyítésben részesülő szakértelem mellett a kulturális háttérnek, az életkornak és a nemnek is szerepet kell játszania a segítői. Példaként: A Space mesemondó körököt vezet Petra Arday -val (azonosítja a nőként, 55+, színházi szakember, kelet-európai migráns háttérrel, a holland akcentussal) és Jörgen Gario -t (az emberként azonosítja, 30+, beszélt szóművész, karibi háttérrel, a hutch natív beszéde). Ez a két segítő kiegészíti egymást, és megjelenésük/történeteik relativálhatók vagy reprezentatívak a résztvevők változatos csoportjának Hollandiában és azon kívül. A segítőknek képesnek kell lenniük arra, hogy tapasztalataik alapján csatlakozzanak a témákhoz.

Gyakran a szervezeti csoportból származó megbízható személynek is a segítőcsoport részét kell képeznie, mivel valószínűleg hosszabb kapcsolatban állnak a résztvevők specifikus (marginalizált vagy kiszolgáltatott) csoportjával.

A romákkal és a nem roma magyarokkal való együttműködésben az Úr csapata kiigazult. Arday-t, aki magyar (de nem roma), Bizsu, a nem kormányzati szervezet, amely évek óta dolgozik a romákkal, és Rodrigo Balogh, a közismert roma művész és a roma emancipáció példaképe a magyarországi romák emancipációjához, a kulturális előirányzatok megmutatásával és a roma közösség tiszteletének megmutatásával.

A szlovákiai fogvatartási központban csak az alkalmazottak képesek segítőként működni. A Space egy mesemondó kör rendezvényen kiképezte őket, és a forgatókönyvet az igényeikhez igazította. Mivel a Space csapata nem beszél szlováknak, egy szlovák beszélt szóművészt képzettek és csatlakoztak a fogvatartási központ szakembereihez.

A Space úgy véli, hogy mindenki torzult úgy vagy úgy. Mindig vannak olyan dolgok, amelyeket feltételezünk, vagy nem tudunk. Ha a segítők tisztában vannak ezzel, nyitottak és kíváncsiak, a hibák, például a moralizálás vagy a bírálás esélyei minimalizálódnak. A mesemondó körök beszélt szó elemének egyes aspektusait bármilyen segítő megteheti.

Időtartam és csoportméret

A mesemondó kör optimális 15-20 ember számára, és teljes napig tart vendéglátás, harapnivalók és a megosztott étkezés. Például 10.00/ 10.30 - 17.30/ 18.00 ebédrel és/ vagy vacsorával. A tapasztalat azt mutatja, hogy a minimum a 3/3,5 órás műhely 10-20 ember számára. Ha ez feltétlenül szükséges, és a hangsúly az átmenet játékos tapasztalataira helyezkedik el, akkor az élményt 1 órára növelheti 25-30 résztvevővel. A tér kétnapos élményt is kínál, amely a leginkább átalakító.

A magatartási szabályok és a magatartási kódex

A történetmesélési körben részt vevő összes ember résztvevő, még a segítői is különleges módon. A résztvevők kiléphetnek egy gyakorlatból, de nem válhatnak nézőkké. Fontos, hogy tiszteletben tartsuk egymást, ha hallgatnak, helyet adnak, és nem szabadulnak be, vagy nem járnak be és ki a történetmesélés során. A mobiltelefonok használatát elkerülni kell és korlátozni kell a szünetekre. Noha ezek a követelmények nélkülözhetetlenek, az sem kívánatos, hogy a segítő rendőrséggént járjon el. A segítőknek ügyesen meg kell őrizniük a rend és a játékosság közötti egyensúlyt.

A történetmesélési kör alatt a résztvevők megosztják az emlékeket és a személyes történeteket. A segítőknél a kezdetektől fogva világossá kell tenniük, hogy a résztvevőknek tartaniuk kell a „saját mesemondó gépet”, vigyázniuk kell a határakra, és kiválasztaniuk kell, hogy mit osztanak meg a csoporttal. A segítőknél emlékeztetniük kell a résztvevőket, hogy szabadon hagyják el az eseményeket, vagy akár emlékeket is kérszísenek.

A gyakorlatokat gondosan úgy tervezték, hogy támogassák a résztvevőket a saját történeteik felfedezésében, és ügynökségként adják meg őket. Ennek ellenére a segítőknek figyelmeztetniük kell a résztvevőket, hogy korlátozzák magukat a képek és más szenzoros emlékek, például a szaga, az íz, az érzés, ahelyett, hogy az elemzés leírására korlátozzák magukat. Az interszónális események leírását és más emberekről való elkészítését a lehető legnagyobb mértékben kerülni kell.

A memória megosztásának mélységét és ütemét a résztvevőnek kell meghatároznia. A műhely során a vonalak között sokat mondanak. A segítőknek ébernek kell lenniük, és el kell kerülniük a kizárást vagy a figyelmen kívül hagyott összehasonlítást.

Általában véve az emberek örömmel mondják el életüket, és nagyon élvezetesnek találják a memória útvonalait. Az emlékezés kumulatív élmény, ezért a résztvevők néha elveszíthetik az időérzetet. A segítőknek tapintatosnak, udvariasnak és figyelmesnek kell lenniük az idő múlásával, hogy mindenkinek egyenlő lehetősége legyen megosztani.

A történetmeselési kör alatt a résztvevők a történetmeselés különböző formáit gyakorolják: térbeli, vizuális és szavakkal. Amikor a csoport együttesen részt vesz a történetmeselés formájában, a fő szabályok az, hogy a csoport együtt indul és véget ér, és hogy a résztvevők nem mondhatják, hogy a másik nem mondja el az igazságot, vagy nem szakítja meg a fikciót, rámutatva, hogy a történet képzeletbeli elemei nem lehetségesek a való életben. Lehet, hogy a résztvevők nem javíthatják egymás képzeletét. Ellentmondhatnak és kihívást jelenthetnek egymással a fikcióban az elbeszélés áramlásának megváltoztatásával.

A mesemondás során megosztott személyes történetekre a mesemondó kör vagy a műhely területén kívüli utat után nem szabad hivatkozni. Az esemény után megvitatható a spekulatív fantasztikus rész, amely az ember utáni jövőben van, de annak elemzése helyett jobb leírni, mi történt és hogyan érezte az embereket.

A műhely felépítésére vonatkozó legfontosabb szabályok az, hogy az összes elemet ki lehet hagyni, kivéve a reflexiós részt. A műhely elemeinek az eredeti sorrendben, azaz a felmelegedésből, az emlékek (nem-fantasztikus) révén a spekulatív fikcióig kell követniük, nem pedig fordítva.

MAGÁNELET

Ha a szervezet szeretne fényképeket vagy felvételeket készíteni a résztvevőkről vagy az általuk generált anyagból a mesemondó kör során, ezt előre kell közölni, és ellenőrizni kell, hogy mindenki kényelmes-e vele. Általánosságban azt javasoljuk, hogy kerülje a fényképek és videók készítését, mivel ez korlátozza a résztvevők szabadságát. A hangfelvétel névtelen és kevésbé tolatkódó. Utána mindig készíthet egy csoportfotót, vagy meghívhatja azokat a résztvevőket, akik érdeklődnek egy későbbi pillanatban videointerjú készítésére.

Biztonságos és merész hely

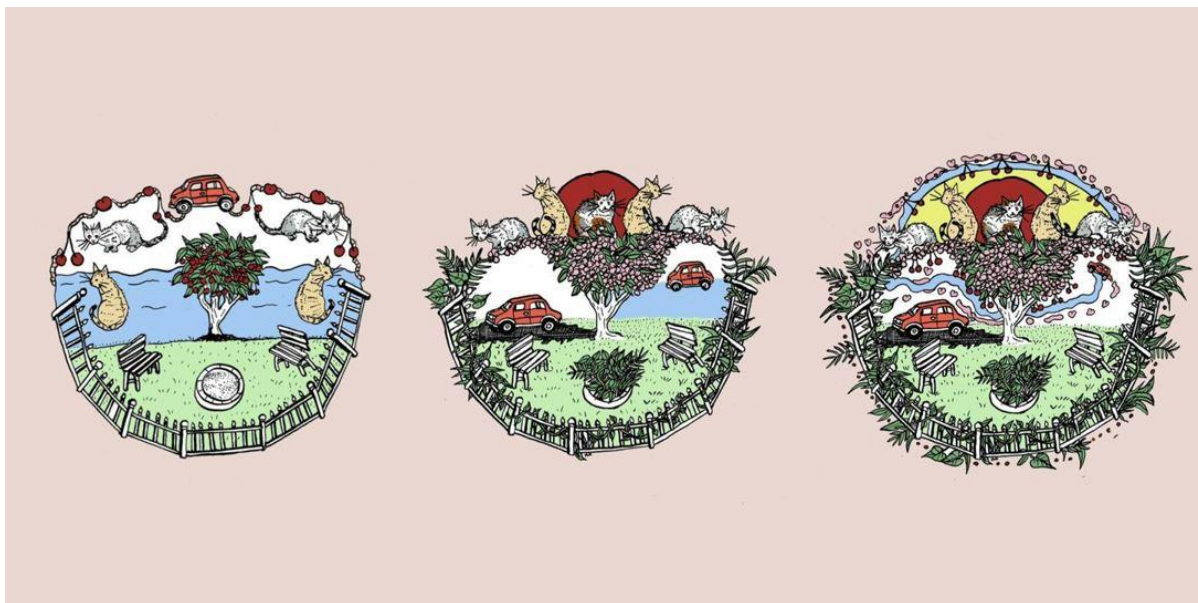
A fenti szempontok alapos előkészítése, a magatartási kódex, a profil és a segítők kötelezettségei elengedhetetlenek a műhely biztonságos, de pozitívan kihívást jelentő környezetének megteremtéséhez. A történetmeselési körök nem nyilvános események, és a legjobban működnek egy 10-15 -es kis csoportban - a MAX 30 résztvevővel. A műhely elemei nem bonyolultak, bárki megteheti. A történetmeselés során vannak olyan játékszabályok, amelyek emlékeztetik a résztvevőket arra, hogy játékot játszanak és egy történetet készítenek. A történetmeselési kör résztvevőit nem felkérjük, hogy megszemélyesítsék a karakteret és elveszítsék a valóság érzetét, hanem hogy megfigyeljék magukat és hogyan történik a teremtési folyamat. Folyamatos kapcsolat van a képzelet és a valóság, a kitalált és a „igaz” történetek között. A segítők támogatják a résztvevőket a határok érzésében, miközben felfedezik és megosztják a személyes tapasztalatokat.

A történetmeselési körök lépésről lépésre a valóságról a fikcióra és a vissza. A koncepció adaptálható, néhány elem lerövidíthető vagy akár kihagyható (kivéve az emlékekkel és a reflexiós részekkel való munkavégzést), de a segítőknek a saját tempójukban a vezető résztvevőknek képzettnek kell lenniük, követve a csoport dinamikáját a fikcióba, majd vissza a valóságba.

Utóvilág és emlék ajándék

Egy történetmeselési kör után az Úr felajánlja a beszélt művész (Jörgen Gario) verseit, és a résztvevők képzeletbeli világának rajzát egy képzőművész (Stella de Kort) készítette. A képzőművész létrehozza a képet a történetmeselés (névtelen) audio felvételének meghallgatásával

Kör. A résztvevők értékelik, hogy megkapják ezeket a műalkotásokat, amelyekhez maguk is hozzájárultak. Ez a mesemondó kör szép emléke. A mesemondó esemény jellegétől függően minden spin-off-ot vagy a közösség folytatásának módját előzetesen meg kell vitatni, és a segítők és a szervezők csoportja támogatni kell a fenntartható hatás megteremtése érdekében.

Rajz: Stella de Kort után az edző után az edző mesemondó körbe Pilis -ben, Magyarországon.
Karakterek: Public Park, Kis Vörös Suzuki, kóbor macska, árvíz, cseresznyefa

Anyagok jelzése 15 résztvevő számára

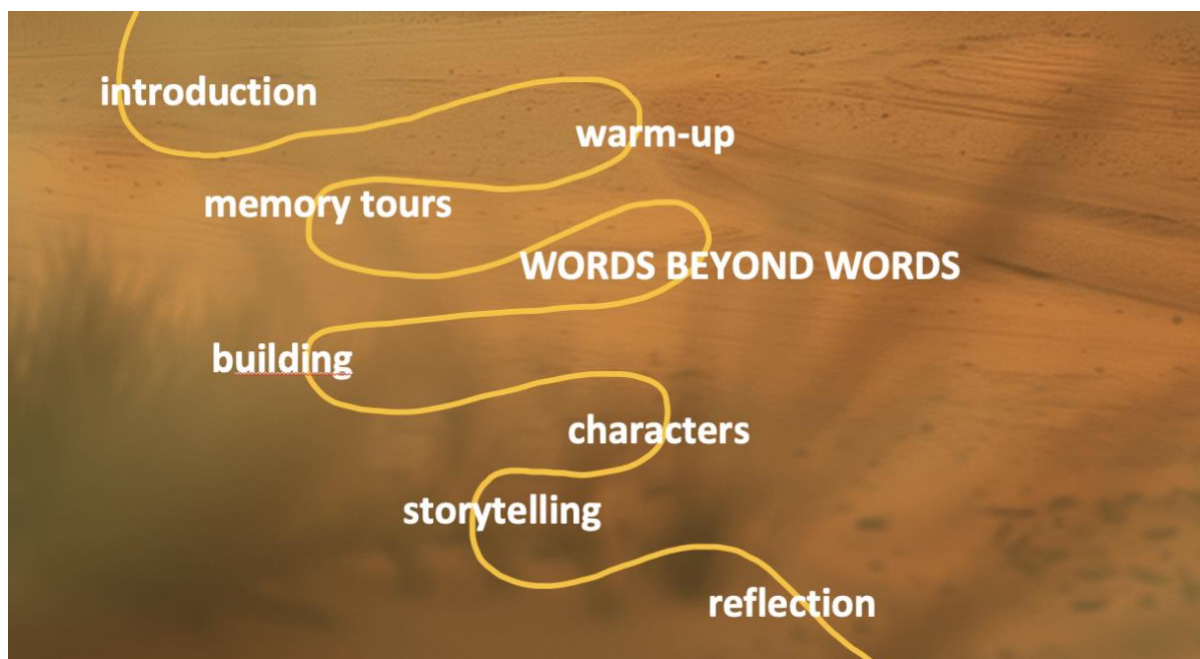
Az anyagok általános érzése az, hogy egyszerű, gyönyörű (kellemes érzés) és a lehető legkevésbé barátságos.

A bambusz botok 3 darabot/ résztvevőnként (1,5 és 1,8 m hosszú, 1-2 cm átmérőjű) általában kapható kerti áruházakban A3 vastagabb papírlemez - 3 pp személy (memória térképekhez) Maszk olószalag (papír) 2 cm szélességű tekercsek - 1 pp különböző szélességű tekercsek - Tekercsek különböző szélességű tekercsek, tekercsek különböző width -t. (2 tekercs) Kötés (2 tekercs) Ki s notebookok 1 pp (költészethez és jelenként a résztvevők számára) Fekete markerek 1 pp Cso magolási papír (barna vagy fehér/ olcsó/ 1 hosszú tekercs) 4 írópapír (1 csomag) A5 színes papír (1 csomag/ egy bit több nehéz papír). darabok) kézi fertőtlenítő

Opcionális a reflexió kör számára:

2 darab A0 fehér papír (poszter formátum) Vízfesték, kefék, vízpoharak a kefék tisztításához.

Tanulja meg a mesemondó kör elemeit

Bevezetés (10 perc)

'In this workshop, we use our imagination to look at the stories we carry inside us. During the game, you can spy on your own 'storytelling machine', study your own imagination or discover the obstacles that inhibit it. Watch mindful of your own thoughts and feelings. Take care of your boundaries.'

A napot azzal kezdjük, hogy röviden bemutatjuk a csapatot, és elnevezzük, mit fogunk tenni a műhelyben oly módon, hogy felhívja a résztvevőket egy kalandra. Megmondjuk, hogy megy a nap. Nagyon konkrétan fejezzük ki magunkat, de megpróbáljuk elkerülni a képzési és tanácsadói terminológiát.

Találkozzon és üdvözlje a kávét és a teát	Melegíts
e fel az emlékeinket	A szavakon kívüli szavak, a próza
-vers létrehozása	Ebéd Emlékmű építése Visiona
ry mesemondás	Utánfutás

Nem nevezzük kifejezetten a nap témáját, ha van ilyen, mert a témára vonatkozó nyilatkozat vagy hangsúly csak a gondolkodás és az érzés, az általunk már ismert ötletek beépített mintáinak kezelésére irányul. Olyan élményt akarunk kínálni, amely helyet teremt az új gondolkodásmódhoz.

A résztvevők bevezetését a lehető legrövidebben tartjuk, és azt mondjuk nekik, hogy garantáljuk, hogy egy órán belül többet tudnak egymásról, mint hogy hosszú ideig egy körben ülünk, beszélve vagy névcímkén rögzítsük.

A csoport igényeitől függően konkrét információkat szolgáltatunk az egyértelműség megállapításához. Például az edző történetmesélési körének edzőjében röviden beszélünk a tanulási célokról. Az ütköző vagy kiszolgáltatott közösségek számára kijelentjük a nap célját, biztosítjuk a résztvevőket, hogy nyitott álláspontunk van, és hogy együtt vagyunk a nap irányításában.

Ebben a kézikönyvben megpróbálunk általános leírást adni, amely hasznos a segítő számára, hogy minden körülmények között megismerjék. Természetesen adaptálnia kell azt, amit mond, és hogyan mondod el a résztvevő csoporthoz. A 15 perces bevezetés során a segítőknak meg kell találniuk a hang hangját, és meg kell határozniuk a napi interakció vízszintes teljesítménykapcsolatát.

Melegítés (10 perc)

'Keep moving and don't let go of the bamboo sticks.

You can take it from one hand to the other, but don't break the chain!

Budapest 2024- Photo Hannah Skultety

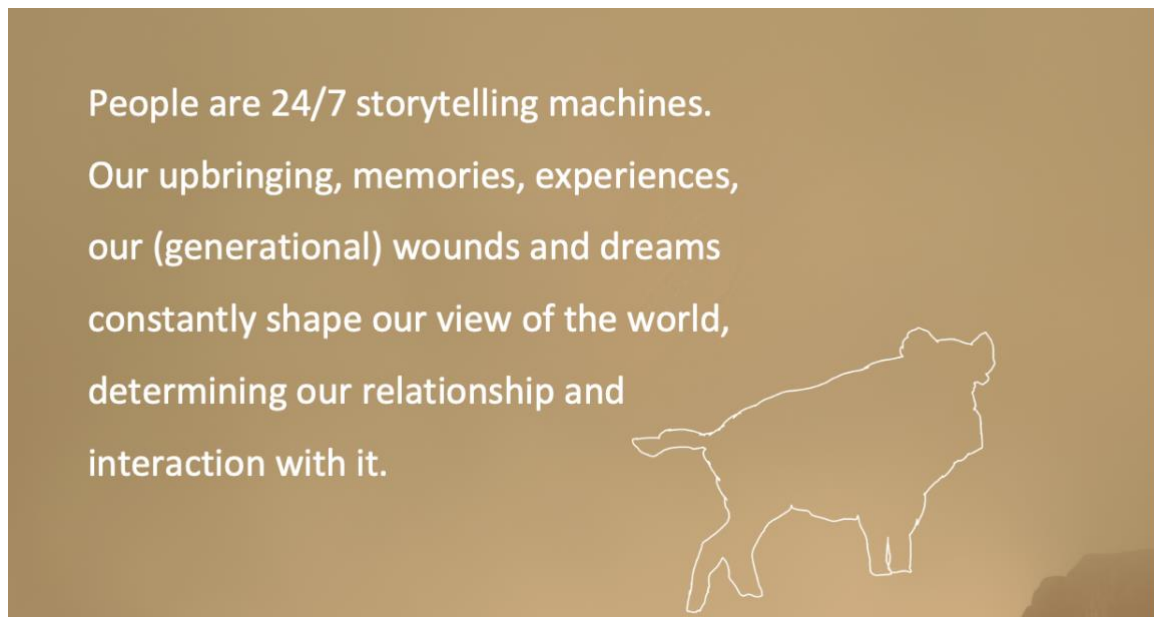
A szoba közepére egy halomot helyeztünk a hosszabb (1,18 m) bambuszpálcákból (a játékhoz csatlakozó résztvevők száma) a bevezetés során már látható módon.

Megkérjük mindenkit, hogy tartsa mindkét kezében a bambuszpálcának egyik végét, és alakítsa ki egy kört. A bambuszpálcák felhasználása az egyének láncának létrehozására anélkül, hogy megérintenék egymás testét. A feladat az, hogy organizmusként mozogjunk megállás nélkül, és hagyja, hogy a csatlakoztatott bambuszpálcák leesjenek. Amikor a résztvevők elakadnak, akkor képesek felemelni vagy leengedni a botokat egymás fölé vagy alatt, azáltal, hogy mindkét botot ideiglenesen tartják. Nézze meg a demonstrációs videót: <https://youtu.be/vzkjptmhwdw>

Javasoljuk, hogy a zenét használja a bemelegítéshez. Lehetséges, hogy egy hangszeres darab, amely felemelő, de nem túl gyors a ritmuson, inkább egy áramlás. Mulatu Astatke, etióp jazz zenész T ezeta (nosztalgia) használjuk. Fontos, hogy a zene ne utaljon olyan (hatalmi) elbeszélésre, mint a menetelés vagy az egyházi zene, és nem szabad ezoterikus.

A megbízás eleinte lehetetlennek tűnik, és sok nevetést vált ki. Egy attribútum és két utasítás segítségével a résztvevők képesek létrehozni egy jól működő dinamikus rendszert, amely megköveteli mindazokhoz, akik csatlakoznak. Ez a rendszer új hoz létre

A kiszámíthatatlan eredmény minden lépéssel, és mégis a résztvevők csak néhány másodperc m űlva biztonságosan mozoghatnak a rendszeren belül.

Memória túrák (minimális 1,5-2 óra 15 résztvevő számára)

'Our thoughts and emotions take shape in the context of stories, structured by an intricate web of interconnected narratives of past and future. The past is fiction and so is the future. Every time we speak or think, we invent our own reality. There is no neutral point of entry into the web of stories. We are full of assumptions, prejudices, traumas and dreams. The stories of our ancestors and the conditioning we carry within us constantly influence our perception of the world and how we interact with others. Unfortunately, we are often unaware of this.'

Mielőtt elkezdené elkészíteni a memóriatérképeket, fontos megemlíteni, hogy a műhely ezen rész én a csoport emlékekkel dolgozik, személyes történetekkel. A résztvevőket emlékeztetni kell arra, hogy figyeljék a határaikat. A segítőknek meg kell tartaniuk az útmutatást, és röviden kell tartaniuk az iránymutatást, hogy ne provokáljanak a felesleges zavart, de elengedhetetlen a résztvevők táj ékoztatásához, hogy a valódi emlékek felmerülnek, ám ezek nem szabad megosztani, megváltoztat ni vagy feltalálni az emlékeket. Senki sem fogja ellenőrizni, hogy a történetek igazak -e vagy sem. A memória térkép készítése, majd a túra nagyszerű és élvezetes módja a történetek megosztásá nak és megismerésének, a hasonlóságok és a különbségek felismerésének, valamint mások közepe tte felfedezésének.

→Emlékeztetve az útvonalat otthonról az iskolába és vissza

A memória térkép létrehozása azzal kezdődik, hogy emlékezzünk az otthonról az általános iskolá ba. A memóriával való együttműködés biztonságos választás, mivel az általános iskolába való sét a személyes emlékezet, általában élénk, de nem rendkívül érzelmileg töltött, és ezért jó alapot jele nt a történetmeséléshez. Általánosságban elmondható, hogy mindenkinek emlékezete van az által ános iskolai napokról, de ha az előzetes kutatások azt mutatják, hogy nem ez a helyzet, akkor bár mely más közös gyermekkori útvonal olyan lehetőség, mint például az élelmiszerboltba és a vissz a járás.

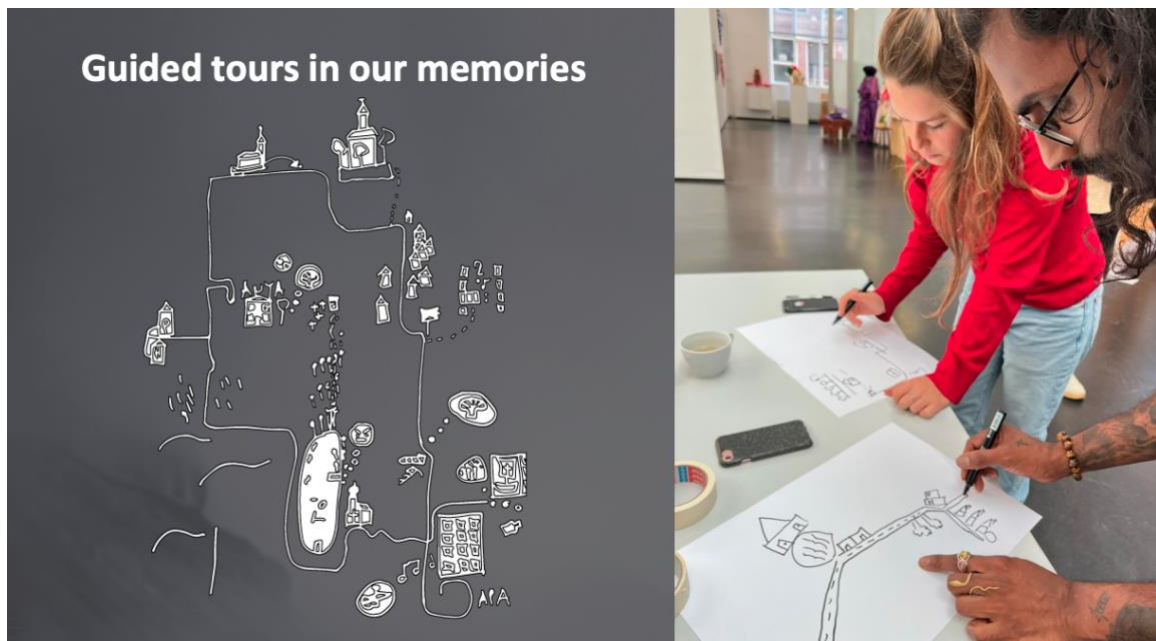
Sétáljon az Űrben az Űrben

A térkép készítése előtt a résztvevők az útvonalat a szoba méretére méretezik, és a nyújtást előre-hátra sétálják. Az útvonalakat egymásba kell helyezni, azaz a budapesti memória átlépheti a Para maribo stb. Átmenetét stb. Az útvonalon sétálva, a testben érezheti és látja, hogy mások ugyanazt csinálják, a történetmesélés kezdete.

Emlékezzünk az út szagjaira, színekre, ízlésére, hangjaira és más érzéseire.

'What was the surface of the road? Do you remember the colours of the sky, the shape of the houses?...' A segítőknek támogatniuk kell a résztvevőket a szenzoros emlékek gyűjtésének (képzeletének) gyűjtésében kérdésekkel és példákkal.

→Rajzoljon egy térképet az útvonalról

Most, hogy az útvonalat a szoba méretére méretezték, a résztvevőket felkérjük, hogy méretezzék azt egy A3 papírlapra. Ennek egy kör alakú útvonalnak kell lennie otthonról az iskolába és vissza. A visszatérési út gyakran eltérő, de ha nem, akkor a résztvevőknek különböző dolgokat kell felfedezniük, mint a kimenetkor.

'The memory route is a geographical arrangement of memories, not a chronological one. You may have memories of the route from different periods... You may still be able to visit your route, or it may no longer be accessible. Try to collect memories of different moments along the route, see for yourself how the landscape has changed. And above all, don't overthink things!'

Emlékek gyűjtése (létrehozása) az útvonalon

Miután az útvonalakat papírra fektették, a segítők arra kéri a résztvevőket, hogy csukják be a szemüket és Egyrészt emlékezzünk vissza egy nem emberi entitás emlékére az út mentén. Fontos, hogy a résztvevők készítsék el az első képet, amely eszébe jut, még akkor is, ha ez nem igaz, és nem cenzúrzza a képzeletüket. Annak érdekében, hogy segítse a résztvevőket emlékeik megjelenítésében, a segítők néhány példát mutathatnak. A nem-emberi entitások összegyűjtött memóriafragmenseit hozzáadják a memória térképekhez az út mentén történő rajzolásakor.

'Close your eyes and imagine an animal along a route, like your own pet if you had one, the neighbour's dog, a farm or wild animal, a bird in the sky, an ant under your feet... Don't think too much! Have you got it? Mark it on your map.'

Ugyanez vonatkozik a növények (fák, virágok, gombák ...), a természeti jelenségek (szivárvány, vihar, első hó, naplemente, tornádó ...), tájakra (hegyi, tó, városi táj, tenger ...), gépek (kenyérpirító, bicikli, busz, forgalmi lámpák ...) emlékeire. Fokozatosan egy történet merül fel a memóriatérképeken, amelyek a képzeletbeli elemekkel dúsított emlékekben gyökereznek.

Amszterdam, 2023

→Ragasztja be az útvonalat a padlón

Miután mind az öt kategória emlékeit összegyűjtötték és megjelölték, a résztvevők a kézben lévő papírtérképtel térnek vissza a helyiségbe. A résztvevőket felkérjük, hogy jelöljék meg a szobában lévő útvonalakat fehér maszkolószalaggal (a padló nem sérül meg, és a darabra lehet írni). A résztvevők különféle papírokat és színeket használhatnak az útvonalon speciális emlékek (állatok, növények, természeti jelenségek, táj és gépek) megjelölésére. A padlón megjelenik a közös világ tervét. Ez a térkép a történetmesélési kör összes közelgő történetének alapja.

Ha az idő rövid, akkor a segítők átugorhatják a nem emberi entitások emlékeit, és ehelyett azonnal a padlón találhatók. A résztvevők megoszthatják emlékeiket azáltal, hogy arra a helyre megyek, ahol a memória bekövetkezett. Az elősegítők a csoport mozgatását azáltal, hogy megkérdezik:

*'What kind of animals, plants, landscapes, etc. do you remember along the route?
Please stand where the memory occurred and share it with the group.
Let's collect our animals, plants...etc.'*

→Vezetett túrák az emlékeinkben

Az otthonról az iskolába és visszafelé történő útvonalak mentén a csoport követi a résztvevőt, az ő útját. A csoport szó szerint sétál az összes útvonalon. A segítők azzal kezdődik, hogy olyan kérdéseket tesz fel, mint egy nyitott turista egy városnéző turnén. A kérdéseknek a jelen feszültségben kell lennie, és a képek, hangok és más szenzoros élmények leírásaira kell összpontosítaniuk, hogy a szobában mindenki el tud képzelni és érezni őket: *'Where are we now? What can we see and hear?'*

Fontos, hogy a segítők hagyják, hogy a képek és az érzékszervi részletek magukért beszéljenek, ahelyett, hogy elmagyarázzák vagy elemezzék a résztvevők emlékeit. Ha a csoportnak eltérő kulturális háttere van, akkor nagyon szórakoztató, ha egy mesemondó kör alatt a képzeletben együtt utazunk a világ körül.

A segítőknek fel kell kérdezniük a résztvevőket, hogy vannak -e hasonló vagy nagyon különböző emlékeik, és ha valaki meg akarja osztani őket. A tapasztalatok azt mutatják, hogy a túra spontán módon beszélgetéssé válik a memória túrák során. A megosztott emlékek kumulatív folyamat. A tapasztalatok előrehaladtával egyre több történet jelenik meg, új típusú cserék és felfedezések zajlanak. Például egy pillanatnyi utazás egy rotterdam ijssemonde -i Surinam -ember emlékére:

‘I didn’t know then that my school was the place where they kept enslaved people before they were transported. Now I can hear them crying.’

A memória útvonalak a természetben vagy a bambuszpálcákkal ellátott parkban is meghatározhatók.

A memóriatúrák során gyakran vannak olyan váratlan megvalósítások, amelyek nem tűnhetnek a zonnal fontosnak, de titokban erős kohéziót és a csoporthoz tartoznak. A szlovákiai Nitrában rájöttünk, hogy mindannyian tiszta és meglehetősen hasonló szenzoros emlékezetünk van az általános iskolák illatáról. Noha a különböző korú és etnikai hovatartozású emberek csoportja voltunk, leírhatnánk a szagot. Vannak ismétlődő motívumok, mint például a titokzatos sarkok, a gyanúsított kincsek, ijesztő kutyák, cukorkaüzletek.

A túrák után a padlótérkép „kimutatja” a résztvevők történeteit és a szobát szenzoros emlékekkel, képekkel, ételek illataival, állatokról, növényekről, tájakról, természeti jelenségekről és gépekről. A történetek elkezdene kölcsönhatásba lépni, mint a budapesti történetmeselési körben egy nagyon változatos bevándorlók és menekültek csoportjával, ahol a jázminok egy Irakban, Erbil játszótérén virágoztak, egy myanmar faluban lévő sertés -istálló mellett, és a tunis zsúfolt villamosán átfutott a Brazília -ban lévő kígyókkal teli esőerdők foltja.

→További expedíciók (témához kapcsolódó)

Miután a résztvevők meglátogatták az összes memóriamódot, és létrehozták a megosztott világ alaptérképét, lehetséges, hogy közvetett módon kereshet egy témához kapcsolódó történeteket.

Ha releváns, a résztvevők az útvonalon a történelem nyomairól szóló történeteket kereshetnek és megoszthatják. Ennek hatékony és könnyebb módja az, ha felkéri a résztvevőket, hogy keressenek emlékműveket az útvonalakon. Jó rámutatni, hogy a történelem egy narratív, amelyet az emberek írtak és gyakran átírtak. Az emlékművek, mint a hősök, szintén jönnek és mennek. A műemlékek építése szintén a történetmesélés módja. Az emlékművek háromdimenziós narratívák, amelyek gyakran megemlékeznek (változó) hatalmi viszonyokról.

'What monuments are there on the routes? What could be a monument even though it is not officially considered as such? What or who should get a monument? Where would you place it and why?'

Az alaptérkép használatának és a tematikus párbeszédben való részvétel másik módja az, ha bizonyos fogalmak és érzések az útvonalon. A résztvevők állhatnak az alaptérképen, ahol a memória történet, érezheti őket a testükben, és néhány résztvevő, akik megosztani akarnak, megtehetik ezt.

'Where along the route are there traces of:

oppression, privilege, power, powerlessness, exclusion, inclusion, sense of belonging, peace, civil disobedience, followers, untouched nature, traces of climate change, farming...?'

A padlólap körül mozogva és a rövidebb történetek megosztása konkrét módon, amelyet a földön lévő minták vizualitása támaszt, felgyorsítja a beszélgetést, dinamikát hoz létre, és megkönnyíti az egymás hallgatását.

A Pilis-i romákkal és nem roma magyarokkal rendelkező történetmesélési körben szinte minden résztvevő ugyanabba az iskolába ment és ebben a kisvárosban élt. Az ilyen beszélgetés sokkal könnyebb volt ennek a csoportnak, mint egy asztal körüli ülés.

'Look for places on the floor map where you feel a lot of power, where someone or something was in a position to make decisions.

Stand there. What do you feel? Where in your body? Tell the group if you like....

Where do you feel little power, drifting, drifting?

Stand there. What do you feel? Where in your body? Tell the group if you like....

Find carefree, happy, loving moments on the floor map. Stand there. What do you feel?

Where in your body? Share if you like....

Somewhere along the way, there is someone or something (human or non human) who has directly or indirectly inspired you, who you look up to, who is your role model.

Stand there. What do you feel? Where in your body? Share it if you like'

A szlovákiai Nitra-i Női fogvatartási Központ történetmesélési körében az ügyfelek és a személyzet közötti beszélgetés szívmelegítővé vált, amikor a *'freedom'* és a *'homeliness'* emlékei az alaptérképen helyezkedtek el.

Mint az új műemlékek elkészítéséhez, nagyobb tudatosságot teremthet a témáról, és kibővítheti a csoport részvételét anélkül, hogy a politikailag helyes válaszokat moralizálná vagy irányíthatja, ha képzeletbeli dolgokat vagy eseményeket keres a térképen.

'Where could a revolution start? Where is the secret revolutionary base? Where is a hidden possibility, a healing power, a source of overlooked knowledge?'

→ Világunk egy versben

A memória túrák és expedíciók során a beszélt szó művész kivonja a résztvevők történeteit, és a helyszínen létrehoz egy verset. A túrák vele véget érnek, Ő, Ők, akik elmondják a verset. A vers kiemeli a résztvevők által megosztott gondolatokat és betekintést. A résztvevők élvezik, hogy emlékeik összes töredéke összejön, és koherens műalkotást alkotnak.

Budapest 2023

→

Rövid vágások

A történetmesélési kör számára elengedhetetlen az emlékekkel kezdeni, még akkor is, ha az idő korlátozott. Ilyen esetekben a segítők felkérhetik a résztvevőket, hogy emlékeztessenek gyermekkoruk emlékeire az általános iskolás kortól kezdve anélkül, hogy térképet készítsenek, vagy egy utat készítsenek az Űrben, csak néhány történet mesélésével.

In the Storytelling Circle at the ReMo conference on the future of academia, participants were asked to recall memories and make a personal connection to the theme:

'Let's tune in for a moment before we start. Close your eyes and remember who or what inspired you to believe in the academic dream? It could be a person, but also a non-human entity, such as a natural phenomenon or a situation. Who would like to share?'

A mesemondó kör az éghajlati válságról és az átmenetről a mezőgazdasági ágazatban, A Holland Mezőgazdasági Minisztérium megbízásából a politikusokat, a gazdálkodókat és az éghajlati aktivistákat hozta össze. Mielőtt a résztvevők a mesemondásban részt vettek volna, vissza hívták az emlékeket, hogy friss és váratlan kapcsolatokat hozzanak létre a témához:

'Close your eyes if you like.

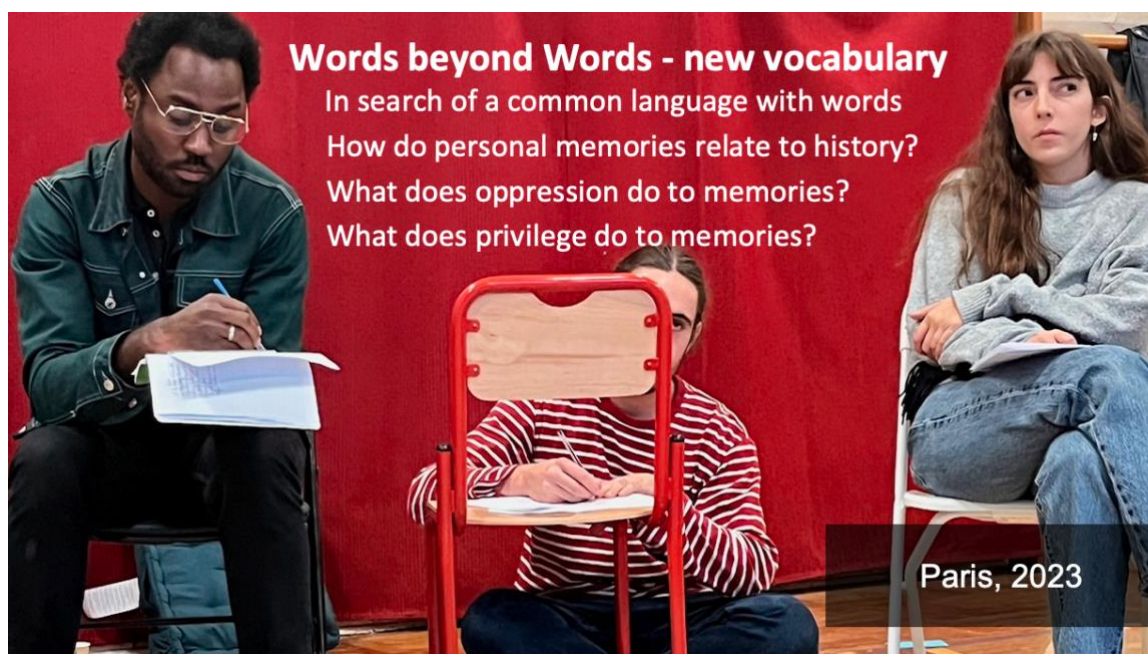
Find a memory with a cow. It can be the animal or something that reminds you of a cow, e.g. buttermilk, a cowhide, a cartoon cow, cow dung or the effect of cows in a particular area... Let's listen to some memories.

Find a memory of a farmer in the same associative way as with the cow. A real farmer, a relative, a neighbour, or from a film, a book, the news... recall the eventual impact of agriculture on the area of your route... Let's listen to some memories.

Find a memory of an activist or examples of activist behaviour. It can be a quality in people, animals or plants. It can be anonymous actions demonstrations, protests or the impact of activism on a particular issue or area.... Let's listen to some memories.

A segítőkre való példákhoz hozzáférhetőnek kell lenniük, könnyen elképzelhető és teret teremthetnek a résztvevők számára a saját értelmezésükhöz.

Szavak a szavakon túl (40 perc - 1 óra 15 résztvevő számára)

A szavakon túli szavak a mesemondó kör része, ahol a költészetet használjuk az emlékezet, az elnyomás és a kiváltság fogalmainak nagyításához. Úgy gondoljuk, hogy a költészet segíthet új szókincs létrehozásában, mivel a szavakat a szokásos nyelvtől eltérő módon használja.

Felfedeztük és kipróbáltuk, hogy ezeken a kifejezéseken a dilemmák, például az éghajlatváltozás, a diszkrimináció faji, nemi vagy szexuális irányultságának, a történelmi traumáknak a hatása révén.

És az egyenlőtlenség különböző rendelkezéseivel lehet foglalkozni, mivel mindegyik a hatalmi struktúrákkal kapcsolatos narratívákban gyökerezik. Ez a megközelítés elősegíti a csoport velejáró érzékenységet és elkötelezettségét oly módon, hogy több ügynökségük legyen, és elleőrizzze, hogy mi és milyen mélyen oszlik meg, miközben a témában maradnak.

A résztvevők az asztalok körül ülnek vagy olyan helyzetben ülnek, hogy láthassák emlékeik alap térképét, mivel ez a táj különleges légkört teremt, és felhívja a figyelmet az új világban együtt. A segítő (esetleg egy beszédes művész) kérdéseket tesz fel, és időt ad a résztvevőknek (max 5-7 perc), hogy egyenként válaszoljon rájuk. A végén a résztvevők a kérdések nélkül elolvasták a válaszokat vagy részüket, mint egy verset a próza versben.

A résztvevők írhatnak a preferált nyelvükben. Ha a csoport több nyelvből áll, ez gyönyörű élmény lehet. Egyes országokból származó résztvevők megérthetik egymást (például arab nyelveket), és ez (szintén) különleges köteléket teremt köztük. Spontán fordítások merülnek fel, amelyek értelmes beszélgetéseket eredményeznek. De ha egy verset csak hangként lehet követni, akkor a szavak által a gyakran régóta beszélő anyanyelvben a szavak által létrehozott intimitás az egész csoport számára is nagyon hatással van. Egy homogén nyelvcsoporthoz is szükség lehet translációra, mint a Delft, NL-ben, egy holland nyelvű csoportban, amely eredményes megbeszélést folytatott a kiváltság fogalmának újradefiniálásával.

- 1. *How do memories (personal history) relate to History?* →
 2. *What does oppression do to memories?* → 3.
What does privilege do to memories?

A szavakon túli szavak egy másik verziója az, hogy a segítő felkérje a résztvevőket, hogy írják le az emlékmű ízét, érintését, érzését, illatát és megjelenését. Ez a verzió a legmegfelelőbb, ha emlékművet épít az építési szakaszban.

Az emlékmű leírása az érzékek révén segíthet megfogalmazni és megosztani azt, amit egy domináns hatalmi struktúra érez egy marginalizált vagy kisebbségi csoport számára. Jó példa erre a francia emlékművek eltérő szenzoros leírása a résztvevők között és anélkül, hogy tudatosan tapasztalt gyarmati kulturális örökséggel és anélkül.

Az edzői műhelyek edzőjében gyakran azt kérdezik, hogy a mesemondó körök és különösen a szavakon kívüli szavak nem túl bonyolultak -e azoknak a résztvevőknek, akik a nyugati szempontból kevésbé képzetek. A tapasztalat azt mutatja, hogy nem túl bonyolult ahhoz, hogy bárki válaszadjon ezekre a kérdésekre. Nincsenek helyes vagy rossz válaszok, és a szavak értéke nem a szavakban, hanem, amint a neve is sugallja, a szavak között és azon túl is.

Épület (20 perc)

A mesemondó kör építési eleme egy együttműködési gyakorlat a térség tárgyalásakor, a történetmesélés másik módja szavak nélkül (vagy verbális nyelv utánózni).

Igyekszünk nem kihagyni ezt az elemet a történetmesélési körből, mivel ez nagyon szórakoztató, és utal a bambuszpálcák használatára a bemelegítésben. Az épület elem létrehozza a padlóterkép háromdimenziós kiterjesztését, a narratívának új rétegét a térben, amely vizuálisan vonzó és hasznos a történetmesélés közelgő részeire.

A résztvevőket arra kérik, hogy készítsenek emlékművet (vagy menedéket, a forradalom központját ... a későbbiekben elkészíthető történet szerint) bambuszpálcákból, maszkolót és kötélből 15-20 perc alatt. A résztvevők nem szabad beszélgetni, és minden bambuszpálcát használni kell. Javasoljuk, hogy egy hangszeres zenét használjon egy fényveréssel, és olyan háttérként lép fel, mint a Nick Cave és a Warren Ellis.

A segítőknek ki kell emelniük, hogy a csoport más módon gyakorolja a tárgyalásokat és a mesemondást, és hogy a résztvevőknek figyelmet kell fordítaniuk a „mesemondásukra”

gépek". A struktúra résztvevői az együttműködés módjának megnyilvánulása.

A világos, törékeny és fenntartható anyagok használata, amelyekkel furcsa felépíteni, tudatos választás. Az anyagok kiválasztásával és a felépítéshez való hozzárendeléssel csökkentjük a meglévő épületek megismétlésének vagy a valós építési készségek felhasználásának lehetőségét.

A képzeletbeli struktúra tárgyalásáról és együttműködéséről szól.

Az épített szerkezet vizuális átláthatósága azt mutatja, hogy az összes narratívát hogyan lehet megsemmisíteni és rekonstruálni.

Pilis, 2024

Később a mesemondó kör történetmesélési elemében az emlékmű vagy a menedéket színekkel, idézetekkel és rajzokkal díszíthető.

Karakterek (30 perc)

Rajz: Stella de Kort után az edző után az edző mesemondó körébe a franciaországi Plurality Egyetemen. Karakterek: Alulbecsült hegyi, szemeteszkocsi, szőlő, kookaburra, kis tornádó

Öt nem embert (állatokat, növényeket, természetes jelenségeket, gépeket és tájat) választanak ki a résztvevők memóriamódjaiból, és öt kisebb csoportot képeznek a segítők. A fókusz fenntartása érdekében azt javasoljuk, hogy a karakterek kiválasztásának és az öt kisebb csoport kialakításának folyamatát a segítők előzetesen végezzék el

Példa egy szünet alatt. Ha sok idő és szükség van, a résztvevők is részt vehetnek. Inkább a segédeszközöket szeretnénk előkészíteni a karaktercsoportok előkészítését, mivel ezek előre jelezhetik a történetmesélés dinamikáját, és kihívást jelentő keveréket hozhatnak létre az ütköző érdekekkel.

'When we are born, we have no choice in where we enter the stories of our lives. In the same way, the heroes in all myths have to deal with the place and time given to them in the story, and so do you. We have selected the characters and created the groups. You will be given an envelope with the character and some questions and assignments to prepare with your group for the storytelling. Find a spot in the room to discuss and keep your character a secret from the other groups. You will have 30 minutes. Have fun!'

A résztvevők kis csoportokban gyűlnek össze az emlékmű / menedék építésében és annak környékén, és kinyitják a borítékokat. Mindenki ismeri a karakter történetét, tehát a vita általános alapja van: a résztvevők a kérdéseket saját megértésük szerint értelmezik, és megosztják a karakterhez kapcsolódó emlékeket.

Példák a karakterkártyákra és a teljes méretű linkre az Űrlapok:

YOU ARE _____ Discover the character in yourself and explore the questions from the character's perspective. What would the character answer to the questions? 1. What does your natural habitat look like? Where do you feel at home? Collect the 3 elements you absolutely need to survive or that are essential to your existence. 2. You live in a world in a web of interdependencies. • On whom or what does your survival depend? • Who or what is dependent on you? 3. Who or what are your enemies and allies? 4. What is your superpower or secret talent? 5. What could be your most dangerous assumption or blind spot? 6. You have an important role in the whole, in the existence of the planet. What is your mission? 7. Make up a movement or gesture that expresses your character. 	YOU ARE _____ Discover the character in yourself and explore the questions from the character's perspective. What would the character answer to the questions? 1. What does your natural habitat look like? Where do you feel at home? Collect the 3 elements you absolutely need to survive or that are essential to your existence. 2. You live in a world in a web of interdependencies. • On whom or what does your survival depend? • Who or what is dependent on you? 3. Who or what are your enemies and allies? 4. What is your superpower or secret talent? 5. What could be your most dangerous assumption or blind spot? 6. You have an important role in the whole, in the existence of the planet. What is your mission? 7. Make up a movement or gesture that expresses your character. 	YOU ARE _____ Discover the character in yourself and explore the questions from the character's perspective. What would the character answer to the questions? 1. What does your natural habitat look like? Where do you feel at home? Collect the 3 elements you absolutely need to survive or that are essential to your existence. 2. You live in a world in a web of interdependencies. • On whom or what does your survival depend? • Who or what is dependent on you? 3. Who or what are your enemies and allies? 4. What is your superpower or secret talent? 5. What could be your most dangerous assumption or blind spot? 6. You have an important role in the whole, in the existence of the planet. What is your mission? 7. Make up a movement or gesture that expresses your character. 	YOU ARE _____ Discover the character in yourself and explore the questions from the character's perspective. What would the character answer to the questions? 1. What does your natural habitat look like? Where do you feel at home? Collect the 3 elements you absolutely need to survive or that are essential to your existence. 2. You live in a world in a web of interdependencies. • On whom or what does your survival depend? • Who or what is dependent on you? 3. Who or what are your enemies and allies? 4. What is your superpower or secret talent? 5. What could be your most dangerous assumption or blind spot? 6. You have an important role in the whole, in the existence of the planet. What is your mission? 7. Make up a movement or gesture that expresses your character. 	YOU ARE _____ Discover the character in yourself and explore the questions from the character's perspective. What would the character answer to the questions? 1. What does your natural habitat look like? Where do you feel at home? Collect the 3 elements you absolutely need to survive or that are essential to your existence. 2. You live in a world in a web of interdependencies. • On whom or what does your survival depend? • Who or what is dependent on you? 3. Who or what are your enemies and allies? 4. What is your superpower or secret talent? 5. What could be your most dangerous assumption or blind spot? 6. You have an important role in the whole, in the existence of the planet. What is your mission? 7. Make up a movement or gesture that expresses your character.
---	---	---	---	---

Te vagy (name of the character like Wild Goose, Snow, Garbage Truck, Grape Vine, River)

Fedezze fel a karaktert önmagában, és fedezze fel a kérdéseket az ő perspektívájából.

Mit válaszolna a karakter a kérdésekre?

1. Hogyan néz ki a természetes élőhelye? Hol érzi magát otthon? Gyűjtse össze a 3 elemet, amelyekre feltétlenül szükség van, vagy amelyek nélkülözhetetlenek a létezéséhez.

2. Ön él vagy létezik egy kölcsönös függőség hálójában.

Kitől vagy mitől függ a túlélése?

Ki vagy mi függ tőled?

3, Ki vagy mi az ellenségei és szövetségesei? 4, Mi a szuperhatalma vagy a titkos tehetsége? 5, Mi lehet a legveszélyesebb feltételezésed vagy vak helyed? A 6. ábrán az egészben fontos szerepe van a bolygó létezésében. Mi a küldetése?

A 7. számú mozgást vagy gesztust alkotja, amely kifejezi a karakterét.

→

A rövidített történetmesélési körökért

A mesemondó körök rövidített verziója nem rendelkezik memóriamódokkal. A résztvevők olyan karakterek emlékeit keresik, amelyeket a segítők javasoltak. Mint a Holland Mezőgazdasági Mini sztérium kinevezésének esetén: tehén, gazda, aktivista és a REMO Konferencia esetén az akadémiai a jövőjéről: Tudomány, felügyelő, hallgató.

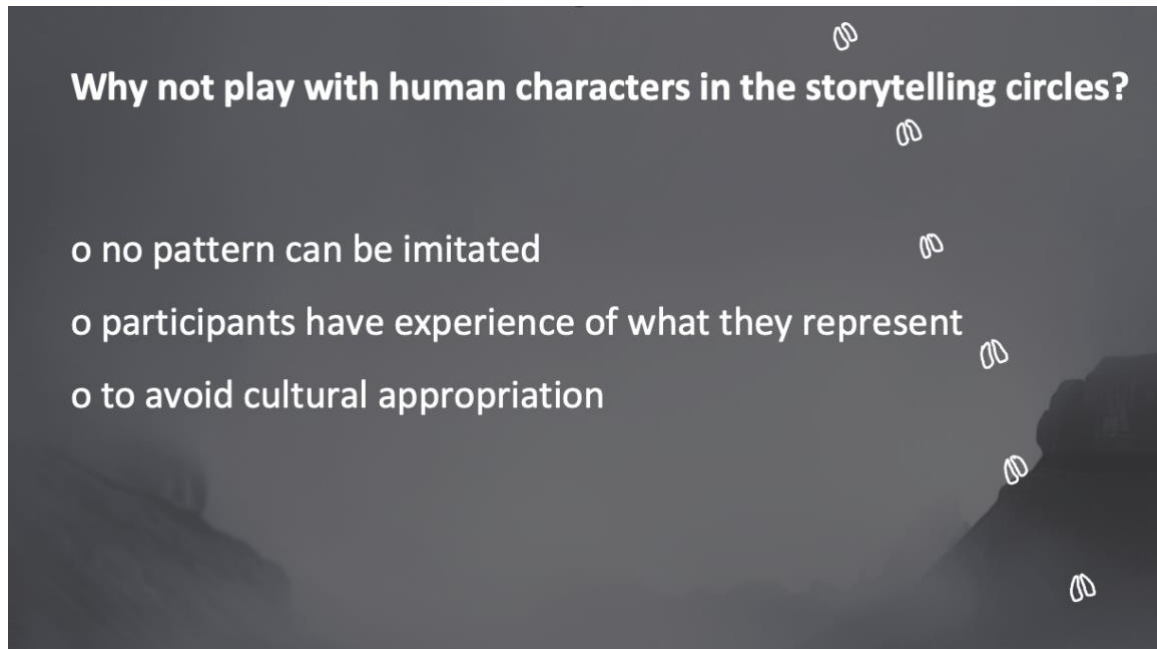
Ezekben az esetekben a karakterek az emlékek jövőbeli verziói, és a karakterkártyák így néznek ki:

Ez.... (exact date 50 years in the Future)

A nagy változás megemlékezési ünnepségén vagyunk, amelyet a.... (real date / name of event or occasion the Storytelling takes place)

Te vagy ... (A character like *The Cow of the Future*, *The Descendent of Farmers*, *The Descendent of Activists or Science*, *The Student of the Future*, *The Supervisor of the Future*) neve fedezze fel a karaktert önmagában, és vizsgálja meg a kérdéseket az Ő/azok/perspektíva alapján. Mit válaszolna a karakter a kérdésekre?

1, Milyen fontos értékeket, álmokat, készségeket és örökséget örökölt az Őseidtől? 2, Mi a szuper hatalma vagy a titkos tehetsége? 3, Mi lehet a legveszélyesebb feltételezésed vagy vak helyed? A 4, Készítsen egy mozgást vagy gesztust, amely kifejezi a karakterét.

A nem emberi karakterekkel való játék nem azt jelenti, hogy a résztvevők állatokat vagy növényeket utánoznak vagy megszemélyesítenek. A karakterek egy meditációs felület, amely új kapcsolatot hoz létre magunkkal és a világgal. Ez egy szórakoztató és biztonságos módszer az értékek és érdekek megvitatására és tárgyalására, mivel a beszélgetés ilyen módon nem válhat versenyképessé vagy normatívá. Nincsenek helyes vagy rossz válaszok. Senki sem tudja, hogyan gondol egy személynél. A karakterek kisebb csoportokban történő előkészítése keretet biztosít a résztvevők számára, hogy elmondják magukról, megosszák tapasztalataikat és kifejezzék értékeiket.

A nem emberi karakterekkel való együttműködés elkerüli a kulturális előírányt és a másokra gyakorolt gondolkodást első kézből való tapasztalat nélkül. Noha a történetmeselési körben az emberek megpróbálunk gondolkodni és úgy érezni magukat, mint nem ember, ami bizonyos értelemben lehetetlen, és a kulturális előírás egyfajta formája, úgy gondoljuk, hogy az állatok, növények, gépek, tájak és természeti jelenségek nem károsíthatók, de valószínűleg előnyei vannak empátikus tanulási körülményekből.

mesemondás (min 60 perc 15 résztvevő számára / 3 fős csoport)

'In West Asian/Middle Eastern storytelling traditions, it is still common for the community to approach storytellers, Hakkawaties, with their real life dilemmas or problems. They meet in a coffee house, theatre, community centre...and transpose the dilemma to a fictional parallel world. Together they keep telling and reinventing the story, often with poetry and music, until they solve the problem at least in fiction, in their collective imagination. This is also what we will do. We will ask questions and listen carefully to you, summarizing the story all along the way. '

A karaktercsoportok létrehozása után a résztvevők a csoportjukkal és annak környékén zajlanak (emlékmű vagy menedék építése). Mindenkinek képesnek kell lennie arra, hogy láthassa egymást. A segítőknek központi helyzetben kell lenniük. A játék a történetmesélés (érzékelés) céljának és gyökereinek rövid magyarázattal kezdődik, majd a játék szabályait magyarázzák:

1. *'We start the story together and end it together.*
2. *The fiction cannot be broken. We have to stay in the imagination. There is no 'yes but that is not possible'. Everything is possible in the imagination. You can still disagree by saying 'yes and...' and give the story the twist you would like.*
3. *It's a cooperative game. If someone's existence is made impossible or fatally threatened and falls out, including yourself, then the storytelling stops. You have to look after your own interests and those of others equally.*

Is it a deal?'

A segítők paktumot készítenek a résztvevőkkel, és a mesemondás megkezdődhet. Van egy meghívás, amely jelzi az alapokat: az idő, a hely és a kezdő helyzet.

'We are 7 generations (180 years) further into the future. The sixth mass extinction has long been completed. Many life forms are extinct or close to extinction, including humans. Perhaps there are still some solitary specimens roaming here and there, but not significantly so. It is inconceivable that humans once defined the face of the planet. Although the Anthropocene is over, the traces and legacy of humanity are still present. Other life forms decided to keep the story of humanity alive as a reminder of the destructive consequences of the human ability to secure the privileges of the oppressor.'

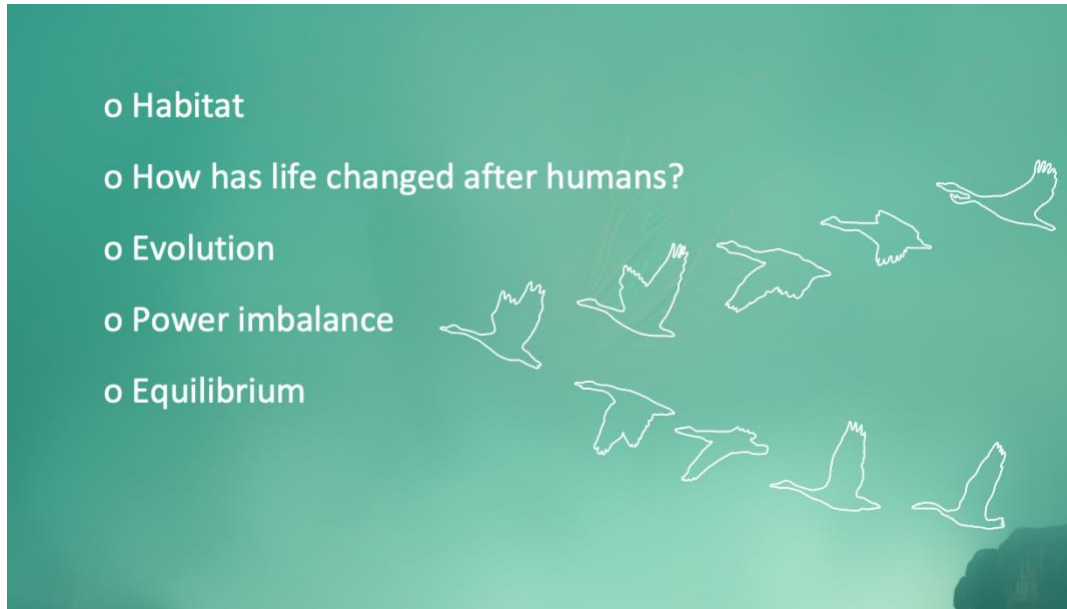
A történet elindítása poszthumán környezetből mitológiai arányokat hoz létre (távol a mindennapi élettől, szokatlanul) és a képzelet számára. A mechanizmusok nagyobb gesztusokban vannak megfogalmazva, és egyértelműbbek és kézzelfoghatóbbak, amelyek később könnyebben értelmezhetők és visszafordíthatók a valós életbe.

Ha a mesemondásnak van egy konkrét témája, akkor azt be kell ágyazni a meghívásba, mint az emberiség kihalásának vagy a kihalás szélén. Például: „Az emberek nem találtak megoldást a vagyoni egyenlőtlen eloszlására, és továbbra is kihasználják egymást és a természetet, ami bukásukhoz vezet”. Vagy: "Az emberek megtörhetik a rasszizmus toxikus narratíváit és meggyógyíthatják a múltot, hagyva Őket, hogy képtelenek elképzelni a közös jövőt." A segítőknek nem kell félniük, hogy radikális - mi lenne, ha - és foglalkozzanak a történetmesélési körök témáival.

A meghíváson kívül a mesemondás során a segítői csak a legfontosabb, a forgatókönyv minimumát adják meg, és elsősorban kérdéseket tesznek fel. Ennek során kézfogást hoznak létre a résztvevők számára, és minimálisan befolyásolják a történetet. A hangsúly nem az, hogy mi történik, hanem hogy hogyan történik.

A résztvevőknek el kell készíteniük a képzeletbeli világ minden részletét, hogyan néznek ki a kapcsolatok és a cselekedetek. Használhatják a karakterekről szóló kis csoportos megbeszéléseket kiindulási pontként, és a képzeletbeli eseményeket a tájhoz (az emlékmű/menedék felépítése) a történet feltalálása során összekapcsolhatják.

Különböző fizikai, zenei, térbeli és performatív beavatkozások lehetségesek a verbális történetmesélés mellett. Például a mozgás beavatkozása ahelyett, hogy másokon keresztül beszélne. Bővebben erről és a teljes szkriptekről, mint példaként.

→ Élőhely

'The Habitat is your living space. All of you must fit and feel safe.

What does Habitat look like? What are the 3 essential elements you need for your existence? Let's negotiate.'

A meghívás után a történetmesélés a karakterek bevezetésével és üdvözlésével, valamint az élő helyről szóló tárgyalásokkal következik. Hogyan néz ki a világ, hogy minden karakter élhessen benne?

Például a magyar mesemondó körben a hó és a mangófa nagyon eltérő egzisztenciális igényekkel és érdekekkel rendelkezik. Rivernek harcolnia kell az egész hely átvételére irányuló törekvéseivel, a villamossal nevezett metró teljesen elmozdul, és a gyík nem tudja, hol kell elrejtteni. Az élőhely beállítása megmutatja a kezdeti energiaszerkezetet és azt, hogy a résztvevők hogyan hozhatják meg (törékeny) egyensúlyba. A történet ez a része már tele van konfliktusokkal, és néha hosszú időbe telik, amíg konszenzusra jutnak.

→ Élet az emberek után

'How has your existence (or the lives of your ancestors) changed since there are no more humans on the planet?

What do you know about what happened?

Relate the downfall of humans to oppression and privilege.

Did you or your ancestors hear, feel, smell, or otherwise experience the downfall of humans?'

A következő fejezetben a narratív nagybetűs a karakterek életének megváltozásáról, miután nincs több ember. Egyes karakterek számára az emberek hiánya nagy megkönnyebbülés, mások, elsősorban a gépek és a háziállatok, teljes egzisztenciális válságot éreznek. A karakterek szempontjából megfogalmazzák az emberiség halálának okát. A résztvevőket a lehetetlen felkérést kérik, hogy gondolkodjanak az emberi viselkedésről, mint nem emberre. Ez a csavarás csökkenti annak lehetőségét, hogy az ismert mintákra támaszkodjon és megismétlje a kliséket. Csodálatos látni, hogy az emberi képzelet mennyire találékony lesz, ha megszabadul az előkondicionált narratíváktól.

→EVOLÚCIÓ

'We make a big jump in time. Exactly 10000 years.

All the inhabitants have evolved according to their nature. You all went through changes, big or small. Some became more resilient, some disbanded and continued their lives in a different form.

Discuss your evolution with your group and Adjon összefoglalót.

What are the new power relations on the Habitat? Is there a hierarchy or are all inhabitants equal in every way? Which character(s) do you suspect want to take the power and dominate others? '

Az elképzelhetetlen időugrás kibővíti a résztvevők képzeletét mitológiai arányokra, és a történet varázslatos és látnoki jellegű. Összességében a résztvevők nagyon emberi módon ábrázolják a nem emberi karaktereik fejlődését.

→Hatalmi egyensúlyhiány

Az evolúció ugrása után a karakterek általában növekszenek, megmutatják az emberi képességeket és az együttműködést, mint a túlélési stratégiát, kevesebbé válik, mint a történet elején. A „szabad átadás”, hogy egymást az uralomban és a hatalom iránti vágyban vádolják, a történetmesélés szenvedélyes része, és a résztvevők gyakran a reflexiós körben utalnak vissza, mint a beépített megküzdési mechanizmusok leginformatívabb részét.

→ EGYENSÚLYI

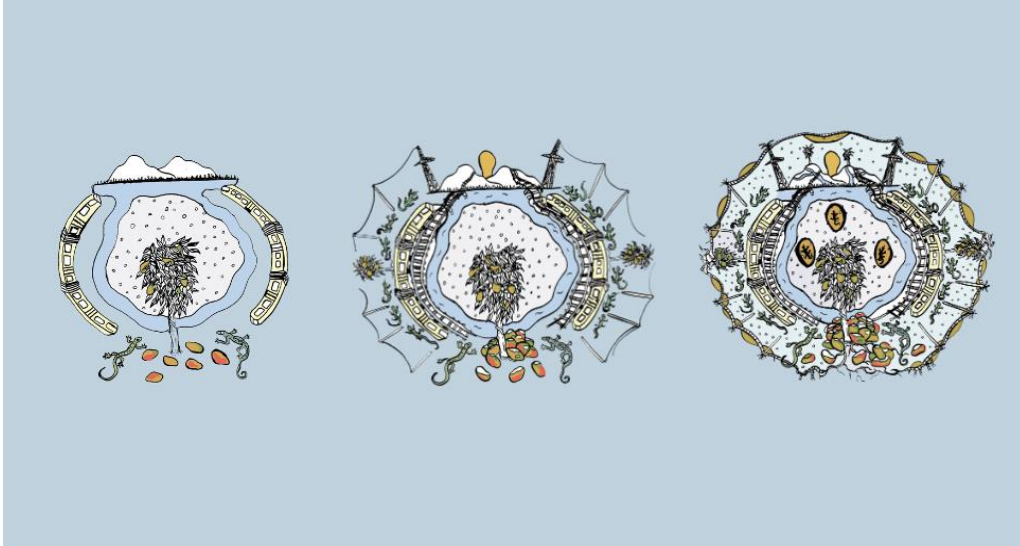
'Mingle and create mixed groups.

Keep your original character and collaborate with other characters.

How will you ensure that your world does not fall victim to power relations again? Join forces, plan, and use your superpowers and talents.

Tell the end of the story.'

A résztvevők vegyes karaktercsoportokban dolgoznak, hogy 5 verziót hozzanak létre a történet befejezéséről. Az elbeszélés rövid következtetéssel ér véget, lehetőleg egy vers formájában, amelyet a mesemondás során készítettek (beszélt szóművészt).

Rajz: Stella de Kort a magyumi mesemondó kör után, Magyarországon.
Karakterek: folyó, villamossalnevezett metró, mangófa, hó, gyík

→ Rövid vágás

Ha az idő rövid, nem történt emlékezetes tûrák, és a segítők biztosítják a karaktereket, a történet a jövőben 50 évvel kezdődik. A résztvevők a változás emlékezetes esemény én vannak, amelyet a mesemondó kör feltár. A kézikönyv rövidített forgatókönyvének szemléltetésére a fenntartható mezőgazdaság mesemondását használjuk referenciaként, de a karakterek és a forgatókönyv adaptálható az átmenet bármely témájának megfelelően.

'Today is ... (date 50 years in the future)

We are 50 years into the future, commemorating the tumultuous year 20.. when the great turnaround took place, a peaceful revolution, allowing our relationship to each other, nature and the planet to finally be radically transformed. The 2020s were turbulent times. Indecision, distrust and hostility prevailed. The population was becoming divided. Trust in the government was rapidly declining. Now in 20.., during our story, we live in a sustainable and inclusive society that promotes and ensures the growth of the quality of life of all forms of life. People, animals, plants, landscapes form an ecological whole. Not all waste and misery caused by people is gone yet, but our ecosystem is recovering.

Every year we come together to build a monument and commemorate how our ancestors managed to turn the tide. Every year, we put the pieces of the puzzle back together to get an ever more complete picture, to understand ever more deeply how our world rose from the rubble and how we can ensure that harmony, the fragile balance of interests, is preserved for the future.'

→ELMÚLT

A meghívás után a résztvevők rekonstruálják a valós élet dilemmáját, mint a képzelet beli múlt történelmi tényét (amely a mi jelenünk), és milyen pozíciók és erők elleneztek egymást. Fontos, hogy megfogalmazzuk bármit, ami árt vagy igazságtalannak érzi magát.

'Let's go back in time when the situation escalated and your ancestors became completely opposite or watched helplessly.

TO FARMER AND ACTIVIST:

What did the camps blame each other for? What was the reason for their anger?

Can you take turns throwing reproaches at each other?

Reenact the past.

TO THE COW:

How did the cow feel under these conditions?

What characterised your ancestors' relationship with humans?

TO FARMER AND ACTIVIST: What was the pain that lay behind the anger?

What hurt the farmers the most and why? What hurt the activists the most and why?'

→FORDULÓPONT

Miután a valós élet dilemma teljes mértékben megjelenik a fikció vásznonján, a történet a fordulópontba kerül, és a résztvevők elképzelik és leírják a bizalom pillanatát, amely a változás alapja volt.

'TO THE COW:

You used to be a fairly large group in a very oppressed position.

What was the drop that filled the bucket? What was the turning point?

What was the cow's role in the changes?

TO FARMER AND ACTIVIST:

What was the turning point? How did your ancestors find common ground that slowly allowed trust to develop between the two groups?

→JÖVŐBELI

A résztvevők összefoglalják, hogy az ősök erőfeszítései miként vezettek ehhez az új világhoz, amelyben élnek. Hogyan néz ki ez az új világ, és mi a múlt tanulságai?

TO ALL:

How does the past express itself in your present and what do you pass on to your children and grandchildren for the future? What should not be forgotten?

→A szertartás bezárása

A résztvevők írhatják vagy rajzolhatják ötleteiket jegyzetekre, és az emlékműben lóghatnak. A segítő az emlékmű jegyzeteit olvassa el, mint egy megemlékezési ünnepségen. A történetmesélés rövid következtetéssel ér véget, lehetőleg egy vers formájában, amelyet a mesemondás során készítenek (beszélt szó művész).

Reflection (min 30 perc)

Fontos, hogy összejönjünk és gondolkodjunk a résztvevőkkel folytatott történetmesélésről. Ezt meg lehet tenni utáni beszélgetésként vagy informálisabban a vacsorán keresztül. Ha van elég idő, akkor a vita akkor zajlik, amikor a résztvevők képeket készítenek az élőhelyről és a történetről a akvarellben.

A fő kérdések az 1, 2, 3 és 4.

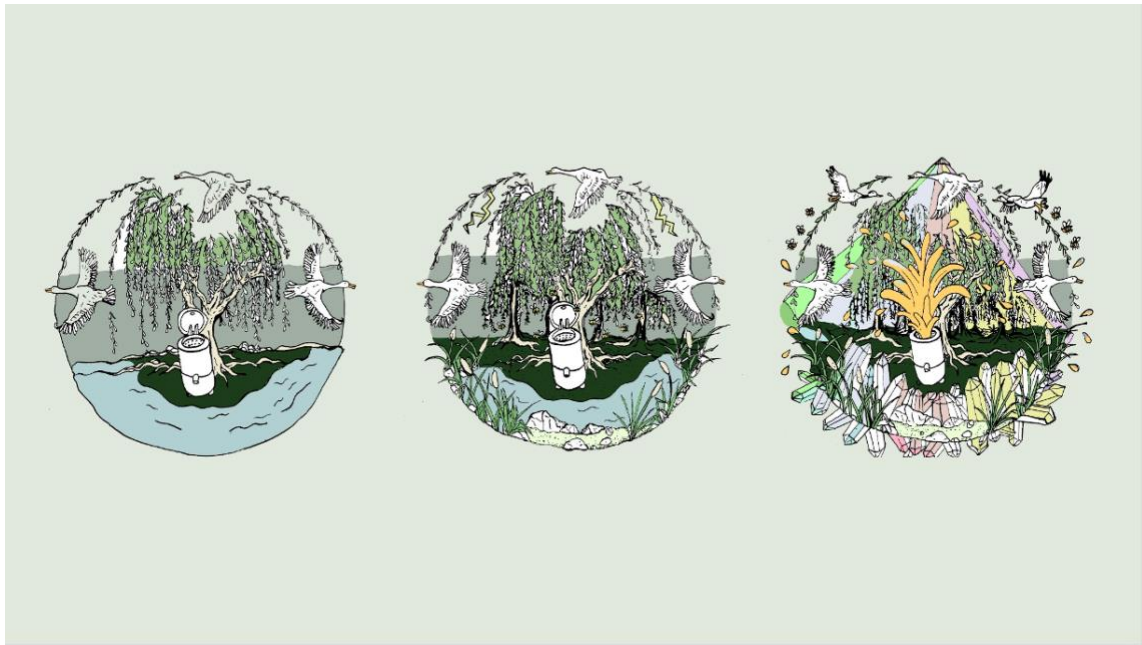
1. Milyen volt a történetmesélés és a nem ember karakterének ábrázolása?
2. Hogyan (ha egyáltalán) változott a karakterrel és a csoporttal a mesemondás során?
3. Volt-e olyan eleme annak a történetnek, amelyet létrehozott, amire nem számítottál? Meglepődött valamilyen érzelem vagy gondolat, amelyek felszínre kerültek?
4. Milyen valós dilemmákat talákozott és felismert a történetben?
5. Lát-e kapcsolatokat a memória turnéinak történetmesélése és a memória-túrák története között?
6. Jól érezte magát? Hogyan hasonlították össze a tapasztalat az elvárásaival, ha volt ilyen?

Készítse el a mesemondó kört a Creative Commons licenc segítségével!

Nyugodtan hozza létre saját adaptációját a témához és csoporthoz, amelyben dolgozik. Vegye figyelembe a csoport időtartamát, méretét, és mi a cél a történetmesélési körrel, és kövesse a magatartási kódexet.

Kínálunk egy edzőt az edző történetmesélési köröknek az anyag kidolgozására a padlón. Az Ön igényei szerint Petra Arday (holland, angol, magyar) és Jörgen Gario (beszélt szóművész holland, angol és papiamento) megkönnyítésével. Ha tippekre van szüksége, vagy segít a szülő edzőhöz vagy egy testreszabott mesemondó körhöz történő lefoglalásában, ne habozzon kapcsolatba lépni: petra@spaceexplorers.nl

A közös földi párbeszéd művészi mesemondó körében, a folyamatos ajándék felfedezői a Creative Commons By-NC-Sa 4.0 alapján engedélyeznek. Újrafelhasználóként elvárjuk, hogy hitelt adjon a helynek a kommunikációban/közzétételében, amelyre a módszertant alkalmazta. Felhasználóként megengedheti, hogy az anyagot bármilyen közepes vagy formátumban terjessze, remixelje, adaptálja és építhesse az anyagra, csak nem kereskedelmi célokra. Ha úgy dönt, hogy módosítja vagy adaptálja az anyagot, akkor a módosított anyagot azonos módon kell licencelni.

Rajz: Stella de Kort a magyarországi Pilis -ben, a mesemondó kör után. Karaktere k: Vadlabor, reggeli köd, centrifuga, gerly patak, fűzfák.

Part II: The research

A kutatás bemutatása

Majdnem két évvel ezelőtt részt vettem az első történetmesélési körömben. Azóta többször sétáltam otthonról az iskolába - minden alkalommal, amikor újonnan találkoztam az útmentén megjelenő (szinte) elfelejtett állatokról, a tájak vagy a természeti jelenségekről. Én is kookaburra voltam, télen az első hó, és egy villamos, amely metrónak nevezi magát. Nyugodtan mondhatjuk, hogy mint tudományos képzettségű kutatóként ez egy elég utazás volt a kényelmi zónámon kívül; A szokásos, kényelmes kutatási módokon kívül!

Az elmúlt két évben részt vettem ebben a projektben a VU Amszterdam Szociológiai Tanszék kutatócsoportjának részeként. Ebben az időszakban együttműködtem a művészi és tudományos partnerekkel a *Common Ground Dialogues* módszertan kutatásában, mint a depolarizáció eszköze, és hogy elősegítsem a módszertan fejlesztését a partnerekkel együtt több történetmesélési körben.

A projekt fő kutatójaként így részt vettem és megfigyeltem több körben, utána interjút készítettem a résztvevőkkel, és részt vettem és részt vettem a reflexiós üléseken. Sőt, megpróbáltam megolvasztani a saját tudományos alakú lencséimet és ismereteimet a művészeti partnerekkel. Tekintettel a saját képzésemre, mint minőségileg képzett szociológus (és nem művészként), ez nem mindig volt a legegyszerűbb feladat; Időnként meg kellett találnunk a módját, hogy összekapcsoljuk mind a világokat, mind a logikát, és működni kell, de remélem, és azt hiszem, hogy mind a közös alapú párbeszéd, mint művészi beavatkozás, valamint a kutatás végső soron tükrözik a tudás ezt a fúziót.

Ennek a kézikönyvnek a második részében a projekt kutatási szálát mutatják be. Először is, Juliette Grossman (a Párizsban a Plurality University Network művészeti gyakorlatának filozófusa és kutatója), és megvitatom, hogy ez a kutatás hogyan közelíti meg a művészeti alapú gyakorlatok fogalmát, mint a társadalmi beavatkozás és a tudás előállításának egyik formáját, és ez hogyan kombinálhatja az akadémiai tudás előállításának szerepét a társadalmi formában. Másodszor, kritikusan boncolom a polarizáció és a depolarizáció fogalmait, mivel ezeket általában használják és megértik. Végül azt állítom, hogy a „polarizáció” valóban kezelése érdekében komoly szükségünk van művészi és kísérleti módszerekre. Végül, a harmadik és a negyedik szakasz bemutatja a kutatás elvégzését, ami a kutatás végső eredményeinek bemutatásához vezet.

Timo Korstenbroek

Kutató az Amszterdam VU Egyetemen, Szociológiai Tanszéken

Művészi gyakorlatok, történetmesélés és társadalmi változások

Mit jelent egy társadalmilag elkötelezett művészeti alapú beavatkozás, például a *Common Ground Dialogues* projekt „kutatása”? Ez a kérdés több dimenziót és szöveget tartalmaz, ahonnan válaszolhat. Természetesen gyakorlatilag megmutathatjuk a projektben elvégzett különféle lépéseket, amelyeken keresztül kutatókként megpróbáltuk megragadni a „mi történik” egy mesemondó kör (STC) alatt - és nem aggódunk, ezt megmutatjuk. Megmutathatjuk egy ilyen törekvés eredményeit is, és (nyilvánvalóan) ezt is megtesszük. De mielőtt ezt megtenné, jó röviden elgondolkodni néhány mélyebben fekvő dimenzióról és a fenti kérdéshez kapcsolódó al-kérdésekről.

Ezek az alkérdések talán kissé filozófiai jellegűek, és foglalkoznak az (1) művészetek, (2) a (társadalom) tudományok és (3) társadalom, valamint az ehhez kapcsolódó társadalmi kérdések közötti összekapcsolásokkal, mind a művészek, mind a társadalomtudósok. Ebben a részben ezért megvitatjuk a művészet, a művészet alapú projektek-és különösen a történetmesélés alapú projekt-és a társadalmi változások kapcsolatát. Ezen felül megvizsgáljuk a társadalomtudományos kutatás szerepét. Mit jelent a *engaged research*, és hogyan áll ez a link a projekt művészi helyiségeihez?

Művészi gyakorlatok és társadalmi változások

Amint Elliot Eisner megjegyzi, a művészetet már régóta ünneplik az érzelmek kiváltásának és a kreativitás ösztönzésének képessége miatt, ám a társadalom megértésének és átalakításának eszközeként való potenciálját gyakran figyelmen kívül hagyják. Ugyanakkor a pusztán élvezeten túl a művészi kifejezés döntő szerepet játszhat az egyenlőtlenségek kezelésében és a társadalmi világok érzékelésének átalakításában. A művészet lényegében egyedülálló képességgel rendelkezik a társadalmi egyensúlyhiányok kiemelésére: felerősítheti azokat a hangokat és perspektívákat, amelyek gyakran marginalizálódnak, és kihívást jelentenek a rendszerek, amelyek Jacques Rancière filozófiájának követését követően bizonyos embereket és ötleteket láthatatlanná vagy hallhatatlanná tesznek; Az egyenlőtlenség a mai világban nemcsak az erőforrásokról szól, hanem arról is, hogy ki látja, meghallja és elismeri. Azáltal, hogy ezeket a figyelmen kívül hagyott hangokat a közsférába hozza, a művészet megzavarja a bevált hatalmi dinamikát, és újradefiniálja azt, amit fontosnak tartanak.

Ugyanakkor a művészet nem csupán „felfedi” igazságtalanságokat; Új módszereket hoz létre a megismeréshez és a megértéshez. A logikára vagy az adatokra támaszkodó hagyományos módszerekkel ellentétben a művészet az érzékeinket vonzza. Arra kényszerít bennünket, hogy láthassuk, halljuk és érezzük mások tapasztalatait olyan módon, amely érzelmileg rezonál. Ez az érzékszervi elkötelezettség elősegíti az empátiát;

A különbségek és perspektívák közötti emberek közötti rések áthidalása. Ez a folyamat révén a művészet a kapcsolat eszközévé válik, és a megosztott emberiség mélyebb elismerését kínálja.

Sőt, amint Audre Lorde költő híresen megjegyezte: „A költészet nem luxus. Ez létezésünk létfontosságú szükségessége. Ez a fény minőségét képezi, amelyen belül a túlélés és a változás felé előrejelzésünket és álmainkat predikáljuk, először a nyelvre, majd az ötletbe, majd a kézzelfoghatóbb cselekvésbe.” Lorde szavai megragadják annak lényegét, hogy a művészi kifejezés - akár a költészet, a festészet, a zene, a film vagy a színház - felhatalmazhatja az egyéneket és a közösségeket. Hangot ad a hangtalannak, lehetővé téve számukra, hogy megnevezzék tapasztalataikat és átalakítsák őket cselekvéssé.

Noha sok művészeti termék egyszerűen csak ez: végtermék - objektum, egyes művészek kifejezetten a társadalmi hatás létrehozására összpontosítanak. A *socially engaged art* ilyen esetekben a művészet nem egy tárgy készítéséről szól, hanem a társadalmi változások önmagában való megteremtéséről, amint azt Lynn Sanders-Bustle állítja. Tehát, ahelyett, hogy önálló tárgyakat készítené, a társadalmilag elkötelezett művészek részvételi és együttműködési projekteket terveznek, amelyek felkérlik az embereket, hogy fedezzék fel és kihívják a társadalmi világok határait. Ezek a társadalmilag elkötelezett gyakorlatok összekapcsolják a művészetet, a tudományt és a közösséget, tereket teremtenek a párbeszédhez és az új gondolkodásmódhoz. Ezen erőfeszítések révén a művészet kihívást jelenthet a domináns narratívákkal és ösztönözheti az életünket alakító struktúrák gondolkodását.

Az egyik lenyűgöző példa az Augusto Boal *Theater of the Oppressed*. Ez a részvételi színházi módszer a közönség tagjait aktív „SPECT-színészekké” változtatja, és felkéri őket, hogy közvetlenül vegyenek részt a valós kérdésekkel foglalkozó előadásokkal. A színház olyan térré válik, ahol a résztvevők személyes tapasztalataikat a szélesebb körű társadalmi hatalmi egyensúlyhiányokkal, valamint az igazságtalanság és az egyenlőtlenség mindegyikével kötik össze. Ezeknek a kapcsolatoknak a feltárásával nemcsak a strukturális teljesítménykülönbségeket tükrözik, hanem a stratégiákkal is kísérleteznek, hogy együtt kezeljék őket. Az ilyen projektek kutatása megmutatja azok átalakító potenciálját. Ezek a kezdeményezések gyakran oszcillálnak a személyes mesemondás biztonságos terek létrehozása és a történetek összekapcsolása között a nagyobb politikai, történelmi és társadalmi kontextusokkal, amelyek feszültségeket is okozhatnak. Ez a kettős fókusz segít a résztvevőknek az elnyomás megosztott tapasztalatainak feltárásában és új betekintés kidolgozásában. Ezekben a terekben a marginalizált tudást nemcsak hangot adnak, hanem új megértéseket is megfogalmaznak, amelyek kihívást jelentenek a domináns rendszerekre és inspirálják a kollektív fellépést.

Összegezve: a művészeti termékek ereje abban rejlik, hogy képes felfedni, összekapcsolni és átalakulni. Azáltal, hogy a láthatatlan láthatóvá válik, és meghívja bennünket, hogy empátiáljunk másokkal, a művészet elősegíti a megértést és megzavarja a status quo-t. Akár egyéni munkák, akár kollektív erőfeszítések révén, a művészeti gyakorlatok utakat kínálhatnak egy igazságos és méltányosabb világ elképzelésére és létrehozására.

Mesemondás mint művészi gyakorlat

A történetmesélés emellett az egyik leghatékonyabb módszer a marginalizált perspektívák kiemelésére a részvételi színházi projektekben. A történetek formálják, hogy miként látjuk magunkat és másokat, és kinyitjuk a másik megértését, miközben átalakítják a képzeletünket mind személyes, mind kollektív szinten. A történetek révén nemcsak betekintést nyerünk mások tapasztalataiba, hanem a saját identitásunkra is gondolkodunk, mivel mások tükrökként működhetnek, amelyek segítenek megismerni magunkat. Ezért a történetek nem csupán az információk küldéséről vagy fogadásáról szólnak, hanem az empátia ápolásáról és a képességünk kibővítéséről, hogy kapcsolatba lépjünk az emberekkel, akik másképp gondolkodnak és gondolkodnak tőlünk.

Ebben a projektben a *narrative imagination* fogalma (amint azt többek között Molly Andrews leírja) ezért alapjául szolgált a művészeti történetmesélés megközelítéséhez. Ez a koncepció kiemeli a történetek (narratívák) közötti összekapcsolódást és azt, hogy miként segítenek nekünk a világ elképzelésében (másképp): mindkettő, hogy volt, és lehet. A történetmesélés és a képzelet közötti kapcsolat hangsúlyozza a művészeti gyakorlatok átalakító szerepét a társadalomban. Ez teszi a művészetet, beleértve a történetmesélést, elengedhetetlen a megértés, az empátia és a különféle közösségekben való részvétel előmozdításához.

Ezen túlmenően a történeteket fel kell értékelni a *world-making* címkézésük lehetősége miatt. A világgéskészítés egy olyan együttműködési kreatív folyamat, amely kibővíti a megosztott valóságunk határait azáltal, hogy sok olyan narratívát kínál, amelyek együttesen ábrázolják a közös társadalmi világokat, amelyeket közösen tartunk (és készítünk). A világgéskészítés egyidejűleg azonban kritikus és reflektáló álláspontot igényel. Olyan kérdéseket kell feltennünk, mint például: Ki osztja meg ezt a történetet? Milyen háttér vagy körülmények alakítják ki perspektívájukat? Hogyan igazodik ez a narratívum az uralkodó történethez vagy kihívást jelent az Úrban? A befogadás elvégre több, mint a különbség magában foglalja; Ehhez aktívan kezelni kell a különbségbe ágyazott hatalmi egyensúlyhiányt és egyenlőtlenségeket. A mesemondó tereket gondosan meg kell építeni, hogy elkerüljék a meglévő hierarchiák megerősítését. Ehelyett aktívan kihívást jelentenek a domináns perspektívákkal, és platformot kell biztosítaniuk a marginalizált hangok meghallgatásához.

Ennek a folyamatnak az a célja, hogy lehetőségeket teremtsen a közösségek és identitások elképzelésére olyan módon, amely meghaladja a hagyományos, szűk meghatározásokat, amelyek táplálják (a) polarizációt. A történetmesélés, ha elgondolkodva közelítik meg, kihívást jelenthet a meglévő egyenlőtlenségek kihívására, a marginalizált identitások megerősítésére és az új kollektív narratívák inspirálására, amelyekben a különbség szerkezeti hierarchiái újból elképzelhetők és új kollektív történetekbe kerülnek, amelyek képesek egy (több) közös alapot hordozni.

(De-) polarizáció és a közös okok keresése

Tehát most, hogy általánosabban megértjük a társadalmilag elkötelezett művészeti alapú gyakorlatok és kutatások hatalmát-és hogy ezek miként kombinálhatják a társadalmi kérdések kezelését, forduljunk most, hogy kifejezetten megvitassuk a

Common Ground Dialogues projekt kifejezetten megvitatását, hogy „a történelemről szóló, a politikai vélemények szerint a történelemről szóló módon kifejezetten kifejeződjének”. Ebben a projektben a kutatás foglalkozik ezzel az állítással azáltal, hogy szociológiai ismereteket nyújtott be a polarizációról és a depolarizáció „stratégiáival”. Hogyan kell megértenünk a polarizáció jelenségét a projekttel kapcsolatban? És hogyan kapcsolódik a CGD módszertan a polarizáció elleni jelenlegi népszerű beavatkozásokhoz? Ebben a szakaszban válaszolunk ezekre a kérdésekre annak érdekében, hogy új gondolkodási lehetőségeket nyitjunk meg, amelyek arra utalnak, hogy az olyan beavatkozások, mint például a CGD módszertan, számos egyedi tulajdonságot kínálhatnak a társadalmi polarizáció kezelésére.

A legtöbb definícióban a polarizációt a *us* dinamikájaként magyarázzák, szemben a *them*-kal: az adott *ingroups* létrehozása, amelyben a tagok egyrészt konvergálnak és egyre inkább közel állnak, és ezeknek a csoportoknak egyidejű eltérése egyre szélsőségesebb ellenkező pozíciók felé. Ez, gyakran azzal érvelnek, a különféle csoportok közötti megosztás kibővítéséhez vezet a politikai, társadalmi, erkölcsi kérdések és álláspontok között. Az utóbbi években számos példát tanúi voltunk ennek a dinamikának, amelyet *polarization* néven ismertek fel vagy jelöltek. Gondolj például a heves vitákra és konfliktusokra, amelyek a világ minden tájáról az antiracista BLM mozgalom növekedésének, az éghajlati „vita” helyzetben lévő növekvő eltérésnek vagy a növekvő „oltásellenes” érzelmek növekedéséből fakadó növekvő társadalmi hiányosságok növekedése.

A különféle társadalmi csoportok közötti növekvő polaritás gyakran panaszkodik, mivel feltételezik, hogy veszélyes a demokratikus társadalmak egészséges működésére. Például azt állítják, hogy a polarizáció ékeket és konfliktusokat generál a társadalomban, amely boncolítja a demokratikus döntéshozatalt és rontja az intézményi bizalmat. Sőt, rámutattak arra, hogy a polarizáció olyan folyamatot okozhat, amelyet *democratic backsliding*-nek hívnak, amelyben a demagógiai politikai szereplők táplálják és kiszákmányolják a társadalmi megosztást az antidemokratikus intézkedések és politikák további további antidemokratikus intézkedéseikhez.

Emiatt a polarizáció figyelmeztető jelévé vált; A mindennapi diskurzust uralkodó szószó. Mindannyian hallunk róla. Mindannyian beszélünk róla. Mindannyiunknak van ötlete arról, hogy mit jelent. Ezért nem meglepő, hogy az emberek *feel*, hogy a polarizáció az utóbbi években növekedett, bár a kutatási eredmények gyakran azt mutatják, hogy a mért polarizáció szintje egyáltalán nem magasabb, mint a korábbi évtizedekben. A

A „polarizációs diskurzus” túlfeszültségét szintén tükrözi a polarizációs kutatás egyidejű rőbbanása. Ebben a kutatási területen gyakran megkülönböztetéseket végeznek a különféle polarizáció típusai között. Ezen megkülönböztetések alapján néha azt állítják, hogy valójában a *ideological* vagy a *issue polarization* (amelyben bizonyos kérdésekben ideológiai álláspontokat mérnek) nem növekedett, de a „V4” - a polarizáció nem a kérdések vagy politikai pozíciókra, hanem az érzelmi és társadalmi szempontokra irányuló, a polarizációnak az érzelmekre, hanem az érzelmekre, hanem az érzelmekre, hanem az érzelmi szempontokra irányul.

Az ilyen kutatások így segítenek megkülönböztetni a polarizáció különböző formáit és dinamikáját, miközben egyidejűleg magyarázzák a polarizációs kutatókkal szembesülő paradoxonokat. Ennek ellenére, bár a fókuszban és a magyarázatban különbözik, a legtöbb (ha nem is) polarizációs kutatás eltér az ugyanazon paradigmától. Vagyis: a polarizációt általában két (vagy több) csoport eltérése egyre szélsőségesebb poláris ellentétes irányba (akár érzelmesen, ideológiai vagy mindkettőbe) jellemzi.

Ezért a paradigmában többé-kevésbé implicit a mérsékelt helyzet gondolata: egy központi pont, ahonnan ezek a csoportok eltérhetnek a megfelelő sarki ellentétes irányba. Végül is, ha feltételezzük, hogy bizonyos szélsőséges „oszlopok”, amelyekbe a csoportok mozoghatnak, akkor semleges helyzetben kell lennie, ahonnan ez a mozgás elsősorban lehetséges, igaz? Ez a paradigmatis el képzelés nemcsak a polarizáció fogalmi megértéseinkre, hanem következésképpen a polarizáció példányaira való reagálás javasolt gyakorlati módszerei re is vonatkozik, az úgynevezett *depolarization strategies*.

A depolarizáció legtöbb stratégiája a konfliktus súlyosságának enyhítésére összpontosít. Ezt különböző módon lehet megtenni. Az egyik népszerű javaslat például az, hogy az úgynevezett mérsékelt központban lakó hang (ek) megerősítésére összpontosítson a csendes többség bevonására (lásd például: a Brandsma modell) annak érdekében, hogy az árnyalat és semlegesség ellensúlyként szolgáljon a polarizált szélsőségekhez. Más esetekben nagyobb hajlandóság lehet megkönnyíteni a szélsőségek közötti párbeszédet. Ez a párbeszéd ezután gyakran eljárási és ésszerű jellegű, azon a feltételezésen alapul, hogy egy olyan tér létrehozása, amelyben mindkét csoport álláspontja egyenlően megosztható és ésszerűen megvitatható, egyértelmű lépésekkel és eljárásokkal irányítva, a különbség és a konfliktusok kezelésének módja (a hivatkozások különféle elméleti megközelítéseinek áttekintése és a hivatkozásokban szereplő áttekintés).

Most ez a kutatás azt állítja, hogy nagyjából három probléma vagy félreértés merül fel a polarizáció fent vázolt megértésein belül, amelyek megválaszolásakor segítenek a polarizáció veszélyeinek és kihívásainak kissé átfogalmazásában, amelyek viszont segítenek a művészeti gyakorlatok (például a CGD módszertan) a polarizáció kutatásában.

Először is fel kell tennünk az alapvető kérdést, hogy a polarizáció még pusztító -e, mivel úgy tűnik, hogy ez a polarizáció sok írásának kiindulópontja. Igaz, hogy a polarizációban sok szerző megkülönbözteti a polarizáció nem kívánt formáit a polarizáció konstruktívabb formáitól, de a legtöbb gondolkodás még mindig eltér attól az elképzeléstől, hogy a „szélsőséges” polarizáció valami pusztító, amelyet meg kell oldani. Javasoljuk, hogy a gondolkodásmódot teljes egészében fordítsa el, és kezdje el azzal a kijelentéssel, hogy a *in essence* polarizáció valami konstruktív, és ennél is inkább az egészséges demokrácia létfontosságú feltétele.

Itt a belga politikai filozófus, Chantal Mouffe munkája oktató. Azt állítja, hogy az agonist a konfliktus a demokratikus élet középpontjában áll, mert ez olyan arénát hoz létre, amelyben különböző álláspontok és hangok hallhatók. A „polarizáció” (zárójelben, mivel ez nem egy szó, amelyet maga a mouffe használ) elengedhetetlen a demokratikus küzdelmek politikai napirendjére. Végül is, anélkül, hogy a polarizációt megengednénk, nem lenne szuffragett, nincs polgári jogi mozgalom, nincs hely az emancipációs mozgalmak számára. A demokratikus társadalmak egyik legnagyobb veszélye-tehát Mouffe állítja-, hogy fenntartsák a liberális mérsékelt centrista konszenzus normáit, amelyek megpróbálják megnyugtítani vagy figyelmen kívül hagyni a konfliktusokat, mivel ez marginalizálja az egyenlőség legitim demokratikus küzdelmeinek potenciálját. Ennélfogva a demokrácia lényegében arról szól, hogy a konfliktusok és a különbségek megteremtési módjait (megtalálják) ahelyett, hogy megoldják.

Ez azonban nem azt jelenti, hogy bizonyos esetekben a polarizáció valóban pusztítóvá válhat. És ez a második kiadáshoz vezet. Az egyre inkább eltérő szélsőségek paradigmája meglehetősen semleges értelemben írja le ezeket a szélsőséges pozíciókat. Ugyanez mondható el a legtöbb depolarizációs stratégiáról, amelyek nem gondolják, hogy figyelembe veszik az érintett „polarizált” csoportok tényleges állításait és különféle hierarchikus pozicionálását. Más szavakkal: a *in itself* konfliktusnak tekinti a problémát, de nem veszi figyelembe a *nature of the conflict*-et. A polarizációt két szélsőség közötti összecsapásnak tekintik, de kik ezek a szélsőségek, és amit állítanak vagy bajnokok, továbbra is nagyrészt ki nem mondott. A relativizmus és mindkét oldali nyelvi szabályok a polarizáció megközelítésében, ami szinte lehetetlenné teszi a polarizált vitákban részt vevő különféle csoportok erkölcsi vagy normatív megítélését.

Ugyanakkor nem minden polarizált pozíció (és hozzátehetem: KELL) „egyenlőnek” tekinthető. Egyes csoportok kifejezetten polarizálódnak a *exclude* mások számára, míg más csoportok polarizálnak, hogy elősegítsék a *inclusion* elleni demokratikus küzdelmeiket. A kutatás szerint a polarizációra adott válaszoknak tehát a *the nature of the conflict*, nem pedig a *conflict itself* figyelembevételével kell kezdeniük. Az ilyen értékelés elkészítéséhez Mouffe *antagonism* és *agonism* fogalma hasznos.

Antagonism olyan kapcsolatot jelöl, amelyben a másikat ellenségnek tekintik - valakit, akinek kiszabadítanak a társadalomból. Ezért az antagonista álláspontot képviselő polarizáló pozicionálások antidemokratikus és pusztítóak, mondhatnánk. Ezek az a polarizáció típusai, amelyek ellen harcolnak. *Agonism* azonban

Leírja azt a relaxációt, amelyben a másikat ellenfélnek tekintik, valakivel, akivel nem ért egyet (egyenletes), de mégis elismerheti a demokratikus folyamaton belüli legitim (ellentét) partnerként. Ezért a polarizáló pozicionálás agonista álláspontot képviselő helyzetben konstruktívnak tekinthető. Ezek a korábban említett legitim demokratikus küzdelmek. A polarizáció kezelése érdekében az emberek által betöltött különféle hierarchikus pozíciók és az ehhez kapcsolódó állítások folyamatos tükröződését igényli, amelyet „polarizálnak”, amikor „polarizálnak”.

Ez a harmadik és a végső kérdésre vonatkozik, amely az úgynevezett mérsékelt vagy semleges központ szerepére vonatkozik a polarizált dinamikában. Ez a probléma két pontos. Először, Mouffe munkájával összhangban, megközelíti, hogy a mérsékelt központ szerepét hirdeti, hogy elutasítja az egyenlőségért folytatott legitim demokratikus küzdelmet, amelyet „túl radikálisnak” tekintnek. Másodszor, a feltételezett mérsékelt vagy semleges helyzet teljes fogalma kezdetben mítosz. Amit „semlegesnek” vagy „normálisnak” tekintünk az adott társadalomban, általában a hegemoniás kulturális normák eredménye, amelyek bizonyos pozíciókat *appear as if* semlegesek, miközben valójában csak egy (bár domináns) pozícióba kerülnek. A mérsékelt központ megerősítése tehát csak a normatív központ dominanciáját erősíti meg, ami azt jelentené, hogy állandósítja a tartós hierarchikus egyensúlyhiányt.

Szóval, mi a kérdés itt? A társadalom részesedése esetén Amikor a „polarizáció kezeléséről” beszélünk, lényegében az (1) valódi agonista különbségnek a jelenléte, amelyben (2) a normalizált hatalmi hierarchiák megkérdőjelezhetők, tükrözhetők és tárgyalhatnak annak érdekében, hogy (3) együttesen elképzeljék az új narratívákat a közös vagy hegemonikuson túl. És ezért gondoljuk, hogy a művészi és társadalmi foglalkoztatott gyakorlatok és módszerek nem csupán kiegészítés, hanem valójában központi szerepet játszanak a polarizáció kutatásában.

Vagyis a polarizáció kezelésének fő kihívása nem a *solve* (vagy a) enyhítése a konfliktus vagy feszültség és a feszültség révén a megalapozott tárgyalásokon keresztül, a nyelv, a párbeszéd és az érvelés módjait. Inkább olyan társadalmi beavatkozásokra van szükségünk, amelyekben a kreativitás megengedi, hogy kísérletezzon az új terek létrehozásával a valódi különbség és agonista feszültség érdekében, amelyben a támogatott társadalmi minták és hierarchiák felismerhetők, megtámadhatók és újragondolhatók; Annak feltárása, hogy milyen új kapcsolatok vannak látensek, de lehetséges (és talán nem lehetséges).

A kísérlethez a Marres, Guggenheim és Wilkie írása azt jelenti, hogy „látható, hallható és kézzelfogható kollektív folyamatokat és problémákat készít, amelyek egyébként láthatatlannak lennének”. Ez szorosan kapcsolódik a képzelet fontosságához is, hogy új tudás - új narratív látóköroket tartalmaz - felépítsen a társadalmi jelenségekről, például a polarizációról. Ahogyan Harold Garfinkel híresen megjegyezte, a kísérleteket úgy kell végeznünk, mint „segítséget nyújtunk a lassú képzeletünknek”. Úgy gondoljuk, hogy a *Common Ground Dialogues* módszertan egy ígéretes példa a (ter) kreatív kreatív módon, összehozza a művészetet és a tudományt, amelyben az ilyen kísérletezés

és a képzeletre a „polarizáció” által felvetett problémák szívének kezelése lehet.

Végül természetesen ennek a kísérletezési beavatkozásnak a célja az, hogy olyan különbségeket hozzon létre, amelyek a polarizáció kizárási (antagonista) formái által okozott veszélyek megnyugtatót szolgálnak. Ugyanakkor úgy teszi, hogy a jelenlegi diszkurzív kereteken túllépjen, helyett az új világokat képzelje el. Az új világok képzelete lehetővé teszi számunkra, hogy átlépjük azt, amit Arlie Hochschild szociológus *empathy walls*: láthatatlan falaknak neveztek köztünk, amelyek akadályozzák minket abban, hogy megértsük egymást. Az új narratív képzeletek keresésével az empátia falainkon át mozgathatunk (vagy pillanthatunk), hogy megértsük a különféle pozíciókat, amelyekből indokoltunk, és ettől kezdve elkezdjük felfedezni (új) közös alapokat.

Belépés a kör (ok): A közös földi párbeszéd kutatásakor

Noha a polarizáció fenti kerete olyan, amely az akadémiailag előállított tudástól függ, akkor hibás lenne azt gondolni, hogy ezeket a betekintést csak elméletileg formálják. Mint korábban említettük, ebben a projektben a művészi és a tudományos tudás előállítása gyakran a kézben ment. Sőt, míg a kutatás megpróbálta megérteni, mi történik, a tudást gyakran a résztvevők, a művészek és a kutatók közötti együttműködés során építették. Az elméleti betekintés sok részét (például a polarizációval kapcsolatban a fentiekben tárgyalt) tehát nem pusztán (in-) alakul ki a *a priori* elmélet, hanem az összegyűjtött tapasztalatok és a mesemondó körök során létrehozott ismeretek által kialakítva. Ennek az állításnak az alátámasztására ez a szakasz röviden felvázolja a kutatás elvégzésének módját.

Bizonyos értelemben a kutatás több szintből állt. Az első és legfontosabb szinten a kutatás a hatás mérésére irányult. Egyszerűen fogalmazva, megpróbálta megválaszolni a kérdést: Mi a közös földi párbeszéd módszertanának (depolarizáló) hatása a történetmesélési körök résztvevőire? Ez a (mérési) hatás fogalma nehéz, különösen akkor, ha olyan művészi módszerekkel foglalkozik, amelyek a tapasztalati hatástól függenek, amelyet nehéz (ha nem lehetetlen) számszerűsíteni. Ezért a kutatás első szintje kvalitatív kutatási módszereket igényelt, hogy betekintést szerezzenek ebbe a tapasztalati birodalomba: mit tapasztal az emberek egy mesemondó kör alatt, és hogyan, miért és mikor (vagy nem) tapasztalnak közös okokat?

Ugyanakkor a kutatás meghaladta a hatások ezen egyértelmű módját. Ahogyan a filozófus és a szociológus, Theodor Adorno egyszer megjegyezte, a művészeti tapasztalatok (tehát : a művészetnek a közönségére gyakorolt tapasztalati hatása) a művészeti objektummal való konfrontációban merülnek fel: ezért ennek a konfrontációnak a hatása csak egy végeredmény, míg egy világ még mindig mögött rejlik ennek az eredménynek. A művészeti szociológiának, amint azt Adorno hívja, nemcsak a konfrontációk eredményeinek felmérésére kell összpontosítania, hanem arra is, hogy megértse a világot, amely a konfrontáció mögött rejtőzik. Ez azt jelenti, hogy magának a művészeti tárgynak a elemzését is, és alapvetően elemzi és tükrözi azokat a strukturális és kontextuális dimenziókat, amelyek befolyásolják a közönség észlelését és az Art objektum elkötelezettségét.

Most, egészen az Adorno művészetének objektumának (a nagymodernista művészet elemzésében és elismerésében gyökerezik) fogalma, a Common Ground Dialogues módszertan azt képezi, hogy a szerzők, mint például a Karin Hanes és a Lynn Sanders-Bustle-a *socially engaged art* -re, amely „fókuszál a *making of* } *social change* -re. Ennek elenére e kutatáshoz Adorno azt javasolja, hogy ne csak a művészi élmény hatásaira, a vég eredményeire összpontosítson, hanem a *the world behind it* -re is irányuló alapelv. Mint ilyen, a résztvevők által leírt hatások „mérése” mellett a második szinten a kutatás a művészeti gyakorlaton belül és az általa létrehozott világ leírásával és elemzésével foglalkozik: milyen „világ” jön létre egy mesemondó kör során, és hogyan befolyásolhatja a résztvevők megtapasztalásának módját, hogy mi történik itt? Ezenkívül a kutatás kritikus eleme a résztvevők tapasztalatait vett részt. Ez azt jelentette, hogy a kritikus szociológiai ismereteket kritikus lencséként használták az elemzéshez és a reflexióhoz.

Végül is a történetek megosztottak és a mesemondó kör során összegyűlt tapasztalatok (a melyben a résztvevők mind a személyes, mind a kitalált világokban) mindig felmerülnek a *from somewhere*. Pozícióink, tudásunk, történeteink és képzeleteink tehát mindig *situated*. És (remélhetőleg) nem titok, hogy néhány tapasztalat, tudás és történet a relatív kiváltság helyzetében gyökerezik, mások marginalizáció vagy elnyomás helyzetében. Ezek a pozicionálások - és az ezeket a pozicionálásokat befolyásoló társadalmi struktúrák - tehát számít, hogyan érzékeljük saját és mások történeteinket. Sőt, ezek a hierarchikus különbségek, amint azt korábban állítottuk, gyakran a „polarizált” viták lényege. Bármely közös alap tehát a különbség (újra) tárgyalása és (újra) képzeletének kollektív terméke is. Ezért elengedhetetlen, hogy ne csak a történetmesélési körök azonnali hatásait vizsgáljuk meg, hanem ezeket a résztvevők mindennapi tapasztalataihoz is összekapcsoljuk annak érdekében, hogy a mesemondó kör tapasztalatait a szociológiai realitásokhoz kapcsolják a művészi környezetén kívül, ami tehát a kutatás második aggodalma volt.

Világossá válni: Tekintettel arra, hogy mi, mint kutatók (de ez a segítők is, a *Storytelling Circles* során előállított tudásnak is nagy részét képezték, ez azt is jelenti, hogy ebben a folyamatban nem vagyunk „semleges szereplők”. Csakúgy, mint a résztvevők, a kutató saját véleményét is hozza az asztalra, saját társadalmi pozícióik, történelem, kulturális és földrajzi kontextusuk alapján. Tekintettel a két fő kutató fehérségére a projekten (beleértve magukat is), és a többség fehér beállításait, amelyekben a legtöbb kör megtörtént, ez azt jelentette, hogy a saját kiváltságaink és a vak pontok tükröződést tükröztek, ezáltal elfogadván a olyan kellemetlenséget, amelyet a folyamat során néha megtapasztalhattak.

Végül, egy harmadik szinten, a kutatás mint egy adott művészeti tudományos együttműködés az új tudás és nyelv létrehozásáról is a művészet és a tudomány világán kívül (vagy közöttük) létrehozta. Vagyis: A módszer művészi (gyakran szenzoros), kísérleti és feltáró folyamatának kombinálásával, a kritikus-szociológiai gondolkodással és a kvalitatív kutatási módszerekkel, ez a projekt nemcsak betekintést kapott a művészeti társadalmi beavatkozáshoz, például a közös alapokról szóló párbeszédhez, hanem a depolarizáció stratégiaként, hanem az elméleti úton történő újratelepítéshez is.

Az adatgyűjtés és elemzés módszerei

Legfőbb ideje mindent konkrétabbá és praktikusabbá tenni! Hogyan végezték el a kutatást *exactly*? A kutatási célok elérése érdekében (minden szinten) két (kvalitatív) kutatási módszer keverékét alkalmazták: a résztvevők megfigyelése és a reflektív interjúk és a csoportos reflexiók. Ezen módszerek mindegyikére megmutatjuk, hogyan és milyen adatokat gyűjtöttünk, mielőtt megmutatnánk, hogyan elemezték ezeket az adatokat, hogy megválaszolják a kutatásban feltett kérdéseket.

Résztvevő megfigyelés

Az adatgyűjtés első módszere a résztvevők megfigyeléséből állt. Ez azt jelentette, hogy a 6 történetmesélési kör alatt a VU kutatócsoport kutatója volt jelen a műhely teljes ideje alatt, hogy részt vegyen a kör (részeiben), és megfigyelje a folyamatot. Fontos volt a körökben való részvétel, mert a műhely során történt események megtapasztalásával - a dinamika részét képezve - felmerülhet a folyamat intim megértése. Mint a bevezetésben említettem, ez arra készítette, hogy gyakran sétáljak saját memória térképeim, és a kitalált mesemondások során különböző karaktereket éljenek.

Ez a megközelítés, mondhatjuk, különösen fontos a művészeti alapú gyakorlatok kutatásában, ahol a (szenzoros) tapasztalat a tanulmány „tárgyának” szerves része. Ezenkívül ez a megközelítés olyan kutatási környezetet is létrehozott, amelyben a kutató szoros kapcsolatban állt a többi résztvevővel (még maguk is résztvevővé vált), amely a nap folyamán több szempontból és tapasztalatból mélyreható megértést generált.

Fontos emlékeztetni, hogy a művészeti gyakorlatokban való részvétel révén a kutatók az ott létrehozott tudás részévé is válnak. Mint a folyamat résztvevője, a többi résztvevő néha foglalkozik a történeteimmel, csakúgy, mint az övékkel. Ennek az az előnye, hogy (bizonyos mértékig) a tudástermelés meglévő kutatói résztvevői hierarchiáit növeli. Sőt, ez azt jelenti, hogy megfigyeléseim olyan világot írnak le, amelyben aktív szerepem volt a létrehozásban. Ez azt jelenti, hogy magam és a saját tapasztalataim is a tanulmányozandó adatforrásként kezeltem; Nem szabad elmenekülni a saját tapasztalataim és interakcióim forrásként történő felhasználásától, hogy megválaszolja a kutatás által feltett kérdéseket.

Míg a megfigyelési megjegyzések a kutatás fontos anyagforrása volt, a körök elemeit szintén rögzítették és átírták, így a kutató (ek) később felülvizsgálhatták őket annak érdekében, hogy a kutatás adatait szolgálják. Az 1. táblázat áttekintést nyújt az összes adatgyűjtő anyagról, amelyet a különféle történetmeselési körökből összegyűjtött és felhasznált. Fontos megjegyezni, hogy bár a kutatás a CGD módszertan potenciális szerepére összpontosít a polarizáció kezelésében, a legtöbb körben a résztvevők nem álltak egymásnak konfliktusban. Azonban minden körben mindig (hatalmi) különbségek vagy feszültségek merültek fel, amelyek a résztvevők közötti történetek megosztása során merültek fel, amelyek gyakran a polarizált dinamika középpontjában állnak. A kutatás során észlelt közös okok létrehozásának mechanizmusai és feltételei tehát úgy tekinthetők, mint a különbség kezelésének módjai, amelyek a (több) konfliktusú kontextusban is tanulók lehetnek.

Table 1. Overview of different Storytelling Circles and the material gathered at each workshop

Location STC	Theme STC	Material gathered from STC
Amsterdam (NL)	Pilot study: A diverse group of artists and people interested in the methodology trying out the program for the first time	· Observational notes · Audio recording + transcript fictional storytelling
Budapest (HU)	Diversity and inclusion: A diverse group of people of migrant and refugee backgrounds from a.o. Syria, Tunisia, Iraq, Brazil and Myanmar defining the notion of 'home' in Hungary. Participants shared experiences of fighting power structures and strategies of resilience	· Observational notes · Audio recording + transcript Words beyond words (WBW) · Audio recording + transcript fictional storytelling

Delft (NL)	Unprocessed past in the way of a Shared Future: Participants explored how the colonial and slavery past manifests in the present of the Netherlands. In search of a common ground, a shared past that can be the fundament of a shared future.	· Observational notes · Audio recording memory maps · Audio recording + transcript Words beyond words (WBW) · Audio recording + transcript fictional storytelling
Paris (FR)	Trainer to trainer workshop: Together with a group of participants working in the field of artistic intervention and storytelling. Three-day long program containing many reflective moments. The intensive and extensive nature of this workshop created some interesting points during which both sameness and difference could be experienced	· Observational notes · Audio recording memory maps · Audio recording + transcript Words beyond words (WBW) · Audio recording + transcript fictional storytelling · Audio recording group reflection
Amsterdam (NL)	General workshop open to people interested in the methodology (from within the networks of SPACE and VU University Amsterdam) at Tolhuistuin, Amsterdam	· Observational notes · Audio recording + transcript fictional storytelling
Budapest (HU)*	Trainer to trainer workshop	· Audio recording + (translated) transcript fictional storytelling
Pilis (HU)*	Discussing institutional racism: In this small town, systemic racism manifests in serious ways as these groups live together generationally but do not interact. The workshop brought the parties together and created a common ground for further exchange.	· Audio recording + (translated) transcript fictional storytelling · Audio recording + (translated) transcript reflection
Nitra (SK)	General workshop open to people interested in the methodology during International Theatre Festival Divadelná Nitra	· Observational notes · Audio recording memory maps · Audio recording + transcript fictional storytelling
Nitra (SK)*	Equity: Storytelling circles between staff and clients at a women's detention centre to explore common ground. Although the program was adapted to the protocol of the penitentiary institution, it provided a shared experience that allowed participants to interact in different ways and show the human face of the institution	· Audio recording + (translated) transcript memory map

Nitra (SK)*	General workshop	Audio recording + (translated) transcript memory map
-------------	------------------	--

**VU Researcher not present as participant observer due to language constraints*

Reflektív interjúk és csoportos beszélgetés

A történetmesélési körök során a résztvevő megfigyelése mellett számos reflektáló interjú t és csoportos beszélgetéseket folytattak a résztvevőkkel. Az interjúk fontos kiegészítést jelentettek a körök során összegyűjtött anyaghoz. Noha a körökből származó anyag segíti a történetek leírását, dekonstruálását és értelmezését, az interjúk azt is megmutatják, hogy a többi résztvevő hogyan tapasztalta meg, és mit vettek belőle.

Az interjúk mind hónappal a mesemondó kör után került sor, hogy megnézhessék, mely tapasztalatok ragaszkodtak a válaszadókhoz. Az első kérdés tehát mindig a válaszadók számára az lenne, hogy átjárják a műhely napjának emlékezetét: Mit emlékeztek? Mi kiemelkedett számukra? Mint ilyen, az interjúkat nem kérdőívként strukturálták, hanem elsősorban eszközként használták a résztvevők tapasztalatainak tükrözésére, hogy megnézhessék, mi számít a *to them*, és hogy dekonstruálja a közös okok vagy nem tapasztalt módszereket. Lényeges, hogy ezen interjúk során arra is összpontosítottunk, hogy a résztvevők szerkezetileg elhelyezkedő tapasztalatai hogyan befolyásolták a műhely során tapasztalatukat.

· Összesen 15 egy-egy interjút készítettek a fő kutató végezte az öt műhely közül 4-ből, ahol a kutató maga volt jelen. Ezen interjúk közül az egyiket személyesen végezték, míg 13 interjút digitálisan videofelvétel útján végeztek. Ezeket az interjúkat holland vagy angol nyelven végezték (bár egy interjú végül hibrid lett az angol és a francia között). Egy interjút is írásbeli formában végeztek, fordítószoftver segítségével a nyelvi akadályok miatt. Ezen interjúk közül az egyik kivételével az interjú kivételével a hangot rögzítették és átirták az elemzés céljából. Egy interjút nem rögzítettek; Az interjú során az interjúkészítő megjegyzi.

· Ezen túlmenően, hogy a budapesti és a pilisi történetmesélési körét tükrözze, néhány héttel a kör után digitális reflexiós ülést szerveztek, azaz a körben, akik jelen voltak ebben a körben. Ezt az ülést rögzítették és átirták annak érdekében, hogy a kutatócsoportot (akik maguk nem voltak jelen ezeken a műhelyekben), néhány betekintést nyújtsanak a mesemondó körökben történt eseményekbe, és tükrözzék a közösségre gyakorolt (potenciális) hatást.

- Végül, a Delft történetmesélési körének három résztvevőjével (és társszervezővel) egy reflexiós ülést szerveztek, hogy tükrözzék a résztvevők tapasztalatait és értékeljék a műhely folyamatát.

Az adatok elemzése

A következő lépés akkor az anyag elemzése volt; Ennek értelmezéséhez és a megválaszolás érdekében, hogy a közös földi párbeszédnek módszertanának milyen módon működött a polarizáció elleni beavatkozási stratégiaként (a fentiek szerint). De hol kezdje? Az elemzés és nagyjából három lépést követett, amelyek kölcsönösen tájékoztatták egymást.

- A megfigyelési tereptárgyak, valamint az STC -k felvételei és átírásai újraolvastak és felülvizsgálták. Az átiratokban kiemeltem azokat a részeket, amelyeket különösen érdekesnek találtam, jegyzeteket és megjegyzéseket adva ezeknek a kiemelt szegmenseknek. Ebben a szakaszban megpróbáltam „újraélni” a mesemondó kört (ek), hogy megnézhessem, megegyezik-e az eredeti tereptárgyaikkal és tapasztalataikkal. Ennek során különösen arra összpontosítottam, hogy olyan pillanatokat találjak, amelyekben a különbségeket igényelték, tárgyalták vagy megtapasztalták, bármilyen módon (lásd még alább).

- Az interjúkat szigorúbb módon elemezték a kvalitatív adatelemző szoftver (Atlas.ti) használatával. A cél az volt, hogy a narratívákban megvizsgáljuk, hogy a résztvevők hogyan és mikor tapasztalták meg, vagy nem tapasztalták meg. És ha ez volt a helyzet, hogy megtudja, miért. A szoftvert használtam az átiratok mondatának „kódolására”. A

Inkább nyitott megközelítés, sok különböző kód létrehozása. Fokozatosan megpróbáltam létrehozni valamilyen megrendelést a kódok összevonásával és a minták létrehozásával. Végül az adatok különféle módszereket mutattak, amellyel a résztvevők megértették és megtapasztalták a közös okokat. Ezenkívül eltérő *mechanisms and conditions* észlelhető, amely előfeltételként jelent meg ezen közös alapok létrehozásának.

Eredmények: Azok a mechanizmusok és feltételek, amelyek közös alapokat teremtenek

Hogyan, mikor és miért tapasztalták meg a mesemondó körök résztvevői a közös alapokat? Mit jelent ez számukra ez? És voltak -e olyan pillanatok, amikor nem érezték, hogy lehetséges a közös talaj elérése? Ezek

azok a kérdések vezettek -e az anyag empirikus elemzését. Az eredmények bemutatásakor működünk vissza: kezdve azzal, hogy megmutatjuk, hogyan és mikor merültek fel a közös okok a körök során, és ettől kezdve tárgyaljuk meg azokat a mechanizmusokat és feltételeket, amelyek lehetővé teszik ezeket a közös okokat. Az adatok bemutatása során az interjúkból vett idézeteket, valamint a körök történeteit és példáit mutatják be az eredmények alátámasztására.

Közös okok: a különbség és a hasonlóság között

“It’s an evolving group. It’s loose as sand [at first], but eventually you leave the day with a sort of, yea, a sort of mind set. And that lasts maybe two, or three days. But (...) a sort of, yea, vulnerability I would say, develops – and that you dare to speak about that. Spontaneously, memories pop up and you make the choice: am I going to tell this? And in that moment I think, there you find the dynamics – the group dynamics; that you notice that someone else is thinking, reflecting: remembering. And that that connects to the rest of the group” (Participant STC Delft, the Netherlands)

A fenti idézet egy interjúból a Delft történetmesélési körének résztvevőjével meglehetősen szépen megragadja a feszültséget, hogy a projekt közös alapjának fogalma úgy tűnik, hogy beköltözik. Egyrészt *there is a difference*. A résztvevő ezt azonnal felismeri: a körben résztvevők csoportja „laza, mint homok”; Mindegyik különböző egyén - talán nincs sok közös. De a történetek megosztása során valami kialakul, a sebezhetőség, amelyet a résztvevő hív. A történetek megosztása, mások és önmagának emlékei kis ajtókat és átjárókat nyitnak meg az emlékekhez, amelyeket meg lehet dönteni. És ez a megosztás „összekapcsol minket a csoport többi tagjával”. Más szavakkal, felismerve, hogy egy szinten természetéből adódóan különböznek egymástól, miközben egyidejűleg felismerjük a történeteink és emlékeink hasonlóságát is, hogy összekapcsolódunk; Találunk közös okokat.

Az ilyen típusú közös alapok erősen hasonlítanak Hannah Arendt *plurality* emberi állapotának nevezésére, amely magában foglalja a dialektikus feszültséget az egyenlőségünk és az emberek megkülönböztető képessége között. Megosztjuk a történeteket *because we are distinct*; hogy érthetővé tegyük magunkat. Ugyanakkor mi is *equal* vagyunk, mert ha nem lennénk, akkor egyáltalán nincs értelme kommunikálni, mert a másik soha nem ért meg minket. A mesemondás mindig kötődik ebben a bonyolult egyensúlyban a különbség és a hasonlóság között, amit az egyik résztvevő is visszhangzott

A budapesti mesemondó kör, aki megosztotta: *“One interesting thing for me was even though we are very far apart, we have very common stories”* (résztevő S TC Budapest, Magyarország). Hasonlóképpen, egy másik résztvevő megjegyezte:

“I realized

how different can be way to school for everybody, not only surroundings, traffic, buildings, but also feelings. Some part of others’ way was similar to mine and some different. Some feelings of others were same and some different. még, később megemlítette, hogy *“all of us, we have something in common, it doesn’t matter how different we are. We are people, human beings, and it is very important to look for our similarities.”* (résztevő STC Nitra, Slovakia)

A közös alap tehát mindig egy olyan hely, ahol ez a tárgyalás - ez a kiegyensúlyozás - a hasonlóság és a különbség között zajlik. Bizonyos értelemben ezek a helyek olyan terek, amelyeket Arlie Hochschild *empathy walls*-láthatatlan falaknak írnak, amelyek akadályozzák minket abban, hogy megértsük egymást. Ebben a térbeli térben a különböző pozíciókból származó emberek (megpróbálnak) a saját faluk mögül vállalkozni, hogy találkozzanak a másikkal, hogy megpróbálják megnézni, hogy néz ki a világ a fal oldalán- hogy megpróbálják érezni az életüket.

A közös okok tehát *interspaces* -nek írhatók le mindkét *sameness and otherness* között, amelyben az emberek időbe telik, hogy megosszák és meghallgassák egymás történeteit; lehetővé téve a gondolkodás és a bírálás késleltetését; Az ön és a másik pozícióinak gondolkodásának megteremtése, amelyek valóban bizonyos sebezhetőséget teremtenek.

Fontos felismerni, hogy a hasonlóság és a különbség tárgyalása különböző formákban jelenhet meg. Noha ez meglehetősen harmonikus keresés lehet a megosztáshoz (lásd a példát az 1. rovatban), feszültségekkel is bélelt (lásd a 2. rovat példáját). Valamivel paradox módon talán a közös okok tehát nem a konfliktus hiányáról vagy akár a *sameness* (létrehozásáról szólnak arról, hogy mi az emberek közös), hanem egy olyan hely létrehozásáról, amelyben a *difference* közreműködik a *common understanding of our } otherness* létrehozása érdekében.

A mechanizmusok: a ház, amely megkönnyíti

Mint már említettük, visszafelé dolgozunk az eredmények megvitatásában. A közös alap a kívánt végeredmény. Ahogyan a 2. rovatban szereplő utolsó bekezdés már megmutatja, soha nem garantálja, hogy ez az eredmény teljes mértékben eléri. Ez a kutatás tehát megkülönböztetett bizonyos mechanizmusokat, amelyek révén közös okok állnak rendelkezésre annak érdekében, hogy segítsenek azon gondolkodni, hogy mi működik a közös okok megteremtésében. Ezeket a mechanizmusokat nem szabad elszigetelten látni; Mindannyian együtt dolgoznak. A mechanizmusokat tehát úgy lehet megérteni, mint az a konstrukció, amelyen keresztül közös okok létezhetnek: a ház megkönnyíti a közönséget

föld. Az 1. ábrán a Venn-Diagram megmutatja a megfigyelés és interjúk során észlelt különböző mechanizmusokat. A mesemondó kör három központi részét használtam a különböző mechanizmusok megosztására. Ne felejtse el azonban, hogy ez egy absztrakció, és hogy a mechanizmusok felbukkanhatnak a mesemondó kör minden elemében. Ez a diagram tehát hasznos eszközt kínálhat mindenkinek, aki érdekli a történetmesélési kör saját (verziójának) szervezését. A diagram tisztázása érdekében a következő három szakasz röviden megmagyarázza az egyes mechanizmusokat.

1. mechanizmus: Narratív képzelet etetése

“There is one activity that stuck to my mind. It’s the memory lane (...) Because, you know (...) listening to other people, to their memory lane, we got to know everything of them, not only how they got to school, but also the political situation, social-economic situation, the environmental aspects as well, everything” (Participant STC Budapest, Hungary)

“[Sharing memories] I think it helps to build a common ground in the sense that we realize the obvious thing that we were all children at one point our life. It’s a simple idea, but it helps to see a human and not just talking heads and ideas, intellectual thought, and all that brainy stuff. So it helps to build empathy towards each other” (Participant STC Paris, France)

“What struck me on the route from and to school is (...) almost everyone, except for a Syrian man who was present, that is was all quite similar. And also for a man from Suriname it was a little bit different. Which makes sense, because they came here from a totally different environment. But still, what I found striking was that there was also an understanding and empathy for their stories” (Participant STC Delft, the Netherlands)

Az első mechanizmuskészlet a **narrative imagination** -hoz kapcsolódik. Ez arra vonatkozik, hogy az általunk elmondott történetek és az általunk elképzelhető módszerek (a múlt, a jelen és a jövő) szorosan kapcsolódnak egymáshoz. Az idézetek mindenekelőtt ezt a kapcsolatot szemléltetik. Megmutatják, hogy a résztvevők számára a memória útvonala in megosztott történetek segítenek megismerni és felismerni a másikat - képzelje el, hogy az életük miként különbözik és hasonló a sajátjához. Ez, állítólag, empátiát teremt. Az empátia ilyen formája hasonlóan hasonlítja a szociálpszichológusok *perspective taking* (vagy kognitív empátia) -et, amelyet úgy érvelnek, hogy hatékonyak a konfliktusok ellensúlyozásában.

Ezekben a magyarázatokban a narratív képzelet a történetek hallgatására és az empátia és megértés megteremtésére gyakorolt hatásokra összpontosít

Azok, akik hallgatnak. A képzelet iránya tehát úgy tűnik, hogy önmagáról másra áramlik. De mások történetei is hatással vannak az énrre. A filozófus Emmanuel Levinas által a nyugati filozófia hagyományaival összhangban, amely az önmagának az önmaga, az önmagának a *Other* megismerésével kezdődik. Ahogyan Molly Andrews írja: „Ahhoz, hogy megismerjük magunkat, ismernünk kell másokat, akik tükörként viselkednek, amelyben látjuk magunkat”. Noha előfordulhat, hogy ez a másikkal való konfrontáció a különbségek felismerését eredményezi, a történetmesélési körökben azt is előfordul, hogy a résztvevők (néha váratlanul) tükrözhetik a mások történeteiben szereplő tapasztalatokat saját életükbe, a hogy az alábbi idézet szemlélteti.

There was one story, of a man who told of himself as a boy, with a schoolteacher. And, I don't know, that really touched me. (...). He got rejected, (...) and that touched me, because that is something that I relate to and react to strongly” (Participant STC Delft, the Netherlands)

Ez nem csak a hallgatás, hanem a személyes történetek megosztása is, amely befolyásolja az énrre. A személyes történetek mesélésével a résztvevők úgy érzik, hogy meghallgatják és elismerik Őket. És ez különösen fontos lehet, ha olyan történetek és emlékek kezelése, amelyek (túl) gyakran marginalizálódnak vagy elnémítanak. Még ennél is inkább: a történetmesélés az emlékek irányításának (újra) irányításának módja is lehet. Míg néha az emlékek negatívak lehetnek a traumatikus történelmi fejlemények vagy az uralkodó társadalmi diskurzusok miatt, amelyek bizonyos emlékeket marginalizálnak, addig a személyes emlékek emlékezte lehetőséget kínálhat arra, hogy ellentétes narratívákat hozzon létre e negatív képek ellen. Különösen ez volt a helyzet egy olyan válaszadó számára, aki ezt megosztotta:

*“I don't have a very good memory, a nice memory, when I was young. But there are still some moments in my childhood that can provide me some positive reflections, and this is one of the things that I hope or I think it's very important for me to remember how everyday where I went to the school, because in that, you know, still, when I gather with my friends from where we were in school at that times, you know, you remember some moments of that time when it's not just a road to arrive at the school, but during the road, and, you know, the many things happening, and facing many situations, many good, you know, you have generally a good memory of that moment. **That's why it's so important. You know, (...) the whole situation that I expressed at that time, this moment, some parts have positive memory for me, and this is what I remember then, yea, it was impressive**”. (Participant STC Budapest, Hungary)*

2. mechanizmus: A történetek beágyazása

A második mechanizmuskészlet magában foglalja a résztvevők történelmi és történelmi kontextusba történő beágyazását. Más szavakkal: a narratívák *situatedness* és a hatalom (különbségek) kilátásának bemutatása. Ez olyasmi, ami a memória útvonalak létrehozása és megosztása során, valamint az írási gyakorlatok és a reflexió során zajlik, amelyek a *Words Beyond Words* szakasz során zajlanak (lásd az 5.4. Rész. A kézikönyv I. részében). A mesemondó kör utóbbi részében a résztvevőket arra kérik, hogy írjanak a memóriá és a történelem fogalmainak, az emlékművekről, valamint az elnyomás és a kiváltság fogalmainak kapcsolatáról (lásd a kézikönyv 1. részének 5.4. Szakaszának példáit). Míg a memóriatűrák során a résztvevők személyes emlékeket és narratívákat osztanak meg, amelyekben ez a helyzet hallgatólagosan megjelenik, a *Words Beyond Words* résztvevők kifejezetten arra kényszerítik, hogy kapcsolatot létesítsenek a múlt és a jelen (és a jövő), valamint a személyes és a szerkezeti között. Mint ilyen, kapcsolatot létesítenek a résztvevők privát története és emlékei, valamint a nagyobb történetek és társadalmi struktúrák között, amelyek rendezik társadalmi világunkat. Vegyük például ezt a részletet, amelyet a párizsi mesemondó kör egyik résztvevője oszt meg a szavakon túl a memória és a történelem kapcsolatáról szóló szavak alatt; kiváltság és elnyomás:

“I very often go from one to the other. But I first write future instead of history. As if history was still to be build. Memories have bits of what I am. And history, mine and the big one, always to present the ingredients, this story of cooking. Oppression gives us a frame in which we have to fit a shape, a shape for acceptable ways to tell ourselves. It gives the oppressed person a more little and comfortable space in which they can try to express their memories, or part of it. The part that doesn’t disturb to many of the oppressors. This question makes me feel tired. It gives us larger places to extend the telling of our memories. Writing this hurts, because so many privileges are harms against people who look like me. But I also have some. I cherish the memories that helped me... help me to make plans for the present and the future. I love to remember that things have been possible and still are. It’s kind of a personal battery.” (Participant STC Paris, France)

Ebben a részben a résztvevő összeköti a *memories* („Bits I vagyok”) és a *history* („Bányá és a nagy”) személyes fogalmát, és összekapcsolja ezt az elnyomás szerkezeti mintáival, amelyeket ezután visszafordítanak: „Mert oly sok kiváltság káros az emberekkel szemben, akik úgy néznek ki, mint én”. Ezzel egy implicit

A kapcsolat a személyes tapasztalatok és az egyenlőtlenségeket okozó meglévő teljesítményszerkezetek között alakul ki. Az első mechanizmushoz hasonlóan ez így táplálja a résztvevők narratív képzeletét (lásd az alábbi idézetet), amely a *otherness of the other* megértési ablakokat kínálja. Ahelyett, hogy „csak” betekintést nyújtana az emberek személyes életébe, ez a második mechanizmus hangsúlyozza a történetek kontextuális beágyazódásának fontosságát annak érdekében, hogy a meglévő hatalmi egyensúlyhiányt tükrözze és megkérdőjelezze.

“What impressed me was how, in a short time, you can, yea, make a piece of poetry, or something creative, which allows you to look at another in a totally different way. So, if you talk about storytelling, if you give people like five minutes, you can come to way more insights about someone.”
(Participant STC Paris, France)

Ez a hivatkozás egy másik (al) mechanizmust is mutat, amelyet ebben a szakaszban (*Word Beyond Words*) tartalmaznak, amely kiemeli a kreativitás fontosságát; új nyelv elkészítéséről vagy megtalálásáról (a költészetten keresztül), ahol még nem volt ilyen. Hasonlóan ahhoz, amit a fekete-feminista szerző, Audre Lorde egyszer kijelentett (lásd az 1. szakaszt), egy új nyelv létrehozása révén új kifejezés formái lehetnek, amelyek szinte lehetetlenek „megfogalmazni”, amikor a meglévő ötletekhez és keretekhez ragaszkodnak, amelyek egyaránt be vannak ágyazva, és megerősítik a meglévő sorrendet. A kollektív költészet formája a *Words Beyond Words* során gyakorolt formában tehát olyan nyelvet hoz létre, amely képes arra, hogy elkerülje azt, hogy az általánosan „ismert” (de valójában: *thought*), hogy ismertek legyenek), valóban „még több betekintést nyújtanak valakivel”.

3. mechanizmus: A rögzített és szilárd elhagyása

A mechanizmusok végső halmazát (főleg) a mesemondó kör vége felé találják; Amikor a kitalált történetmesélés megkezdődik (lásd az 5.6. Szakaszt. 5.8. A kézikönyv I. részében). Ezen a ponton a résztvevők elkezdnek hagyni a rögzített és szilárd pozíciókat, amelyekben (érezik) a mindennapi életükben. Az új nem emberi karakterek bevezetése és az új világ kollektív létrehozása lehetővé teszi a „tudás” és a „beszélgetés” közös módjainak megzavarását. Bizonyos mértékben ez tehát meglehetősen hasonló az „új nyelv létrehozásához”, amelyet az előző szakaszban ismertettek. A résztvevők itt is új szókincset hoznak létre.

Ebben az esetben azonban nem annyira az, hogy az emberek valós élményeiben és emlékeiben gyökerezik a) költészetet, hanem inkább egy új történet kollektív keresésével, amely csak azért vált lehetővé, mert a résztvevők elhagyják

Rögzített pozíciók mögött, ez a keresés szükségessé teszi; A kapcsolat új formáinak megtalálására törekvés. Alapvető fontosságú azonban, ugyanakkor egy mesemondó kör ez a része az előző részekre épül. Ez azt jelenti, hogy (ha minden rendben van) a résztvevők összekapcsolják a metaforikus világot, amely a fikcióban életre kel, a korábban megvitatott tapasztalatokkal és pozicionálisságokkal, miközben egyidejűleg úgy érzi, hogy egy új nyelvet hoznak létre, amelyet nem a saját elfogultságuk összehúzó, ahogyan az alábbi résztvevő azt mondja:

“During that day I got the feeling that what I normally experience in daily life, was placed outside of your daily life through a metaphor, which made it incredibly tangible (...), such a fictional storytelling in which I had to assume a position: (...) very relatable, and simultaneously very smart, because it distracted from my biases” (Résztevő STC Delft, Hollandia)

A fikción belüli új szókincs ezen létrehozása mellett (és szorosan kapcsolódnak) egy második (al) mechanizmus magában foglalja a (látszólag) rögzített szerepek és pozíciók váltását vagy átirányítását. A kitalált világ nemcsak lehetővé teszi a résztvevők számára, hogy együttesen keressenek egy új szókincszet azáltal, hogy „elvonják őket az elfogultságuktól”, hanem lehetőséget kínálnak a résztvevők számára, hogy teljesen eltérő pozíciókat éljenek, mint a mindennapi életükben, és ezzel a lehetőséget kínálják, hogy valóban gondolkodjanak és érezzék magukat. A Pilis-i reflexióban, ahol a Roma és a Non Roma résztvevők részt vettek a történetmesélési körben, ennek pozitív hatásait a résztvevők elismerték:

“And we change that person. So, the leader is not always the same. Anyone can be a leader, just the one who is suitable for it”

(...)

“Yes, it was good for me to think that the person is not necessarily the top or the boss. So, I enjoyed this task, so that now without the human here, let's try to see the situation this way. Or humanize these things, of course”

Sőt, hogy magam is résztvevőként, magam is megtapasztaltam ennek a mechanizmusnak a működését, amelyet később az interjúkban és a reflexiós környezetben tárgyaltam a résztvevőkkel. A fenti 3. rovat példát mutat erre a mechanizmusra.

Ez a három mechanizmus, amint azt fentebb tárgyaltuk, a mesemondó kör különböző szakaszaiba ágyazva, együttesen hozzájárulnak a körökben a résztvevők közös okainak megtalálásához. Összegezve ezt, a Nitra történetmesélési körének egy résztvevője feltűnően megjegyezte:

“By sharing memories from way to basic school, by building shelter, or by creating a story where everybody participated, I felt the borders were cancelled between us and the differences between us were not obstacles but benefit”(
Részrtvevő STC nitra)

A feltételek: az alapot támogató alap

Ha a mechanizmusok az a ház, amely megkönnyíti a közös alapot, akkor a feltételeket olyan alapként kell érteni, amelyen az egész építés nyugszik; Ilyen körülmények nélkül nincs ennek kezdetben mechanizmusok. A feltételeket a megfigyelési adatokból, valamint az interjúból és a reflektív adatokból vettük ki. Noha lehet, hogy továbbra is további feltételek fedezhetők fel az új mesemondó körökben (elvégre: minden kör új dinamikát és kihívásokat kínál), az alábbi 2. táblázatban ismertetett feltételek a legalapvetőbb feltételek a közös alapok létrehozásához egy mesemondó kör során. Ezért fontos, hogy vigyázzunk olyan környezet megteremtésére, amelyben ezek a feltételek teljesülhetnek. Ebben a szakaszban a különböző feltételeket bemutatjuk és röviden ismertetjük. Fontos megjegyezni, hogy bár ezeket a feltételeket három különálló dimenzióban felosztották, erősen összekapcsoltak és bizonyos értelemben rétegesek. Ezenkívül ezen feltételek fontosságát emellett kiemelik, ha megosztják a példákat, hogy mi történik, ha bizonyos feltételeket nem lehet eléggé teljesíteni.

Table 2: Overview of different conditions and sub-conditions for creating common grounds

Artistic and inventive	Inclusive	Structurally embedded
------------------------	-----------	-----------------------

Experimental/Surprising	Delay: taking time	Addressing power imbalances
Disruptive/Radical	Sharing:	Reflective (on own positionalities in relation to those of others)
Exploratory	Safety to speak	
	Feeling acknowledged	
	Feeling understood	
Sensory/Immersive	Genuine listening:	
Playful	Understanding	
	<i>Alterity</i>	

1. feltétel: Művészi és találékony

Mint már korábban vázolták, számít, hogy egy mesemondó kör *artistic practice*; Fontos az is, hogy ez egy *inventive approach* abban az értelemben, hogy részt vesz a társadalmi (újbolí) kitalálás folyamatában. Ezt a két szempontot tehát az első állapotban kombinálják.

Először is, itt fontos szempont, hogy a módszer kísérleti és meglepő, valamint zavaró és radikális. Ez a két (al) körülmény ugyanazon érme két oldalának tekinthető. Egyes résztvevők szó szerint egy *experiment* tapasztalatra utaltak, amelyben emlékeket és történeteket kerestek, mások megemlékeztek a meglepetést, amelyet bizonyos szempontok miatt érezték. Például, hogy kijelenti, hogyan meglepte Őket a különféle ismeretek és tapasztalatok, amelyek megosztottak a memória útvonalaiban. A kísérlet és a meglepetés tehát keveredik az új, váratlan (narratív) képzelet formáihoz, amelyek megkérdőjelezzik a hegemoniás diskurzusokat.

Ebben az értelemben a művészeti gyakorlat szintén megzavarja és radikális abban az értelemben, hogy az általánosan ismert módon mozog. A Rancière művészetének és esztétikai gyakorlatának megerősítésével összhangban, mint valami (ek), amelyek kihívják a *distribution of the sensible* -et, a művészeti gyakorlat itt szélesebb körű narratív horizontot látható, kézzelfogható és érthetővé teszi. Ezért arra ösztönzik a történetmesélési körök segítők, hogy gondolkodjanak el azon pillanatok létrehozásának módjairól, amelyekben ez a közönséges zavar megtörténhet.

Ebben az értelemben fontos, hogy egy kör feltáró folyamat. Nincs rögzített út vagy cselekvési út, mivel a résztvevők története az a jeladó, amely mindenkit arra irányít, hogy meglepő és felidézzen. Ugyanakkor, amit ez pontosan jelent, továbbra is nyitott a feltárára, amelyet egy olyan kollektív folyamat, amelyet a segítők táplálnak.

Ennek a folyamatnak a táplálására három végső fontos feltétel az út körül forog, amellyel a résztvevők képesek részt venni a művészi folyamatban. Amikor a velük ragadó pillanatok megvitatása során szinte minden résztvevő megemlíti az érzékszervi tapasztalatokat. Néhány például megemlíti, hogy miként *„able to visualize everything on their memory route”*, míg mások számára az illatok vagy a hangok váltottak ki az útvonalak memorizálásában. A Nitra (Szlovákia) történetmesélési körében az egyik résztvevő emlékeztetett egy általános iskola épületének furcsa illatára: valami, amit a többi résztvevő elismert, és azonnal emlékeket hívott fel, és új történeteket hívott fel. Ezen a ponton mindenki teljesen belemerült, megmutatva ennek az érzékszervi szempontnak a fontosságát.

Végül, a fenti feltételeket gyakran sokkal könnyebb teljesíteni, amikor az emberek szórakoznak! A játékosság tehát fontos végső feltétel. Amikor az emberek élvezik a történetek megosztását és meghallgatását, a dolgok együttes létrehozását és emlékezését, akkor lehet séges, hogy együttesen kísérletezzenek, megzavarják és felfedezzék, és valóban belemerüljenek a műhely tapasztalataiba.

Bizonyos esetekben azonban úgy tűnik, hogy ezek a feltételek nem teljesülnek a résztvevők számára, ezáltal megmutatva ezen feltételek fontosságát. Az egyik résztvevővel folytatott beszélgetésben például megemlíti, hogy a műhely során folyamatosan gondolkodott és megkérdőjelezte magát: *“am I doing this right? Is this what’s expected of me?”* Egy másik résztvevő leírta egy hasonló tapasztalatát, mondván, hogy úgy érezte, hogy *“I’m thinking still, I’m in my head still, and I don’t want that!”* Ezek a résztvevők nem érezhetik magukat teljesen belemerülve, ami akadályozta a képességüket, hogy valóban alulálódjanak a (ezekben az esetekben) képzeletbeli világokban, amelyek a képzelet alatt álltak. Következésképpen nem tapasztalták meg a meglepetés vagy a zavar erős tapasztalatait, mivel néha inkább a maguk és a folyamat megkérdőjelezésével foglalkoztak.

2. feltétel: Inclusive

A közös okok létrehozásának második feltétele megköveteli, hogy a kommunikáció *inclusive* (lásd Iris Marion Young munkáját referenciaként). Mindenekelőtt ez azt jelenti, hogy létrehozzák a késedelmet - az időt szánnak a történetek megosztására. Ez ellentét a társadalmi tendenciákkal szemcséjével, amelyekben mindennek könnyűnek, gyors, folyékonyan kell lennie. Ugyanakkor pontosan ez az, amiért a műhelyek ideális esetben több nap alatt zajlanak.

Azáltal, hogy ezt az időt és késést hoz létre, a megosztás és a hallgatás mechanizmusai olyan talajt találnak, amelyből virágzhatnak. Ezeknek a mechanizmusoknak azonban az alapként néhány további feltételre is szükségük van. Először is, hogy a megosztás megtörténjen, *safe enough to speak* -et kell érezni. Úgy kell érezni, hogy az ember története biztonságosan leszállhat a csoporton belül. Ezenkívül, amikor úgy dönt, hogy megosztja, akkor azt kell érezni, hogy a megosztott történet *acknowledged* mint „elfogadható” történet. Végül azt is meg kell érezni, hogy az ember története *understood*: hogy a történetet a csoport „felveszi”, és hogy a történetben szereplő (elhelyezkedő) ismereteket a hallgatók „felveszik”. Noha ezek a feltételek eleinte kissé elvontnak tűnnek, fontosságuk leginkább nyilvánvalóvá válik, ha ezek a feltételek nem teljesülnek kellően. Ezt szemlélítve, az egyik résztvevő észrevételei egy interjú során megmutatta, hogy az érzése (vagy elvárása), hogy nem értik vagy elismerik, akadályozta őt a megosztásban:

“Here, it stops at... I will not be understood anyway, or this is too heavy of a subject, this is, it is... I cannot explain that language to you [A kör többi résztvevője], the “common” that you can have in that, I cannot explain that to you. You cannot access that. And I really think that some people couldn’t access that in the group we had, and that they would relate it to themselves again, while that is everything that you shouldn’t do! But that’s the dynamic at play when you ask the question from the background of the slavery past. Then there is a dynamic for me, like: hey, what can and can’t I do here? [interjúkészítő: igen, majd? ’]] And yea, then I restrict myself in that (...) I restrict myself”

Másodszor, a hallgatás valódi megértési kísérletet foglal magában. A valóban megértés érdekében a kulcsfontosságú állapot az, amit számos szerző (például Halleh Ghorashi és Janssens & Steyaert), a Levinas munkájával összhangban, *alterity* -nek hívják. Az alternitás azt jelenti, hogy az én helyzetéből, de a másik helyzetéből közelítsük meg a másik *not* megközelítést. Hogy egy másik ember helyzetébe helyezze magát, és ebből az oka a helyzetükből. A mesemondó körön belül a *alterity* állapotát a műhely több részén felébredtetik (lásd például a 3. rovat), amelyet a résztvevők is elismernek:

“I think it’s the strength of the memory route that you, yea, you walk almost literally in someone else’s shoes for a moment. Or yea, you walk alongside someone. It’s so tangible and it becomes so, yea, you can just visualize everything the way some people describe it, and that makes that yea, like you [Interjúkészítő] said, that you see a lot of commonality in the stories” (résztvevő STC Delft, Hollandia)

3. feltétel: Szerkezetileg beágyazott

Most mi az oka annak, hogy a résztvevők néha nem tapasztalnak zavarokat, merítést vagy játékoságot? És miért történik néha, hogy az emberek nem érzik magukat elég biztonságban ahhoz, hogy megosszák a történetüket, vagy nem érzik magukat elismerve vagy megértve, amikor ezt teszik?

Nyilvánvalóan számos tényező képes lejátszani ebbe az egyéni, mind a kollektív szinten. Azonban az egyik dolog, amely előfeltételként jelenik meg az első két feltételnél, az, hogy a sikeres történetmeséléshez a történetek valamilyen formájának és kontextuális beágyazódásának kell lennie.

Végül is, annak ellenére, hogy a kör folyamata játékos, nyitott, zavaró stb., A résztvevők továbbra is saját személyazonosság -összetevőiket, pozicionáltságukat és történeteiket hoznak a műhelybe. Senki, egyetlen test sem, *tabula rasa*. És amint azt korábban említettük, a helyzetünk gyakran nem egyformán kapcsolódik, hanem a hierarchikus kapcsolatokban helyezkedik el, mivel a gyarmatosítás, a szexizmus és a klasszizmus története domináns történeteket hozott létre, amelyek - amint Aminata Cairo ír, „a történetek rengetegének tetejére emelkedett”. A történetek szerkezeti beágyazása tehát azt jelenti, hogy olyan környezetet teremtenek, amelyben ezek a hatalmi hierarchiák továbbra is látják, vagy visszahozzák őket, így kezelni kell.

Ez azért fontos, mert a különböző strukturális pozicionálásunk befolyásolja a másokkal fennálló kapcsolatainkat. Ha megosztjuk a történeteket anélkül, hogy elismernénk ezt a strukturális szempontot, akkor elfelejtjük azt a tényt, hogy egyes történetek a (relatív) dominancia helyeiből származnak, míg mások a (relatív) marginalizáció helyéről származnak. És ez komoly hatást gyakorolhat a másik két feltételre. Ha úgy érzi, hogy a meglévő hatalom előtti egyenleteket nem veszik figyelembe, ha úgy tűnik, hogy ezek az egyensúlyhiányok kiterjednek a csoportba, és/vagy ha ezek a szempontok hiánya van, akkor a többi körülményt nehezen lehet meghatározni.

Világossá válás: a történetek szerkezeti beágyazása *not* azt jelenti, hogy a hatalom kérdéseit kifejezetten meg kell tárgyalni az egész folyamat során. Eppen ellenkezőleg. Mivel a cél gyakran a módszertan új világok és új szókincsek létrehozása a meglévő hatalmi struktúrákon kívül, a cél gyakran egy olyan hely létrehozása, amelyben ezeket a hatalmi problémákat fel lehet állítani vagy felfüggeszteni. Ez úgy történik, hogy ezeket a kérdéseket kevésbé explicit módon kezeljük, például a költészettel és a metaforákkal való együttműködéssel. A jelenlegi kérdésektől függően azonban továbbra is fontos, hogy a résztvevők úgy érzik, hogy az e kérdésekkel kapcsolatos strukturális különbségeket felismerik, kezelik és tükrözik, hogy mindenki úgy érzi, hogy a történeteket hatékonyan meg lehet osztani a kölcsönös reflexió eszközeként, anélkül, hogy az uralkodó történetek átvesznének. Ez tehát állandó egyensúlyt tartalmaz a segítők számára egyrészt olyan teret teremtve, amelyben a hatalmi struktúrák felfüggeszthetők annak érdekében, hogy megkönnyítsék a közös alapok létrehozásához szükséges művészeti és befogadó környezeteket, másrészt annak biztosítása érdekében, hogy kapcsolatba lépjenek a résztvevők szerkezeti és hierarchikus különbségeivel. Végül is ezek

A strukturális különbségek képezik a kezdetben a közös okok keresését.

Tanulások és következtetések: A reflexió fontossága

Szóval, mit tanulhatunk ebből a kutatásból? Először, hadd kezdjem azzal, hogy azt mondom, hogy szerencsére egyetlen mesemondó kör sem tökéletes, és nem is kell lennie. Minden körnek saját kihívásai és dinamikája van, és minden résztvevő a saját útján reagál a kör különböző részeire. Ez a nyílt végzés egyszerre mind a báj, mind az erő, valamint ennek a módszernek az átok és kihívása. Nincs *one right way* a dolgokról, és talán lehetetlen teljesíteni az összes résztvevő minden feltételét.

A mechanizmusokat és különösen a feltételeket „egyszerűen” jelölőknak kell tekinteni: olyasmi, ami célja, hogy törekedjünk, hajlamosak legyünk. És azok számára, akik a történetmesélési köröket szervező körökkel, a közös alapok megteremtése érdekében, fontos figyelembe venni ezeket a feltételeket és mechanizmusokat annak érdekében, hogy jól felkészüljenek és megteremtsék a lehető legjobb feltételeket, ám ennek nem kell, hogy *perfect* legyen.

Ennek ellenére van néhány fontos lecke a kutatásból, amelyet az ezt a módszert alkalmazó szakembereknek szívbe kell venniük. Úgy tűnik, hogy az alapvető (pre) feltétel a történetmesélés szerkezeti beágyazásának létrehozása. Ez alatt azt értem, hogy a strukturális kontextust figyelembe kell venni egy kör szervezésekor, különösen egy olyan kör szervezésekor, amelyben egy ellentmondásos vagy vitatott kérdés (például a romák és a nem roma emberek közötti vita; vagy a holland rabszolgaság múltja) az érdeklődés. Ezzel is ez kapcsolódik ahhoz is, ahogyan azt korábban javasoltam a polarizáció fogalommeghatározására: nem a két (vagy több) szélsőség közötti összecsapásként, hanem a *dealing with difference* kihívásként, amely szintén magában foglalja a kizárás és diskurzusok domináns mintáinak tükröződését.

A strukturális kontextus ezen gondolkodása többféle módon megtehető. Először is, fontos mérlegelni, hogy milyen korábban létező hatalmi hierarchiák léteznek bizonyos kérdések körül, és ezt figyelembe kell venni egy történetmesélési kör meghívásainak kibővítése során, így a társadalmi domináns történet nem uralja a csoporton belül. Sőt, elengedhetetlen, hogy mindig elegendő időt teremtsünk a történetmesélési kör utolsó lépésére: a reflexióra.

Ez a reflexió durván két gólt szolgál. Először is, ez egy módja annak, hogy a résztvevők gondolkodjanak saját tapasztalataikról egy műhely során, és csoportként összekapcsolják ezeket

Különböző tapasztalatok visszatérnek a jelenlegi „valós” kérdésekhez. Mit mondtak az emlékeik és történeteik, vagy fedezték fel a szerkezetükről ezekre a kérdésekre? Hogy érezték magukat erről? Mit csinált a kollektíven létrehozott kitalált történet a résztvevők számára? Milyen leckéket kell tartani ebből a műhely kontextusán kívüli „polarizáció” kérdéseinek kezelése érdekében? Ezeknek a kérdéseknek a megvitatása a csoportban (és potenciálisan, az egyéni reflexiók révén) utána egy kör nélkülözhetetlen része, mivel ez erősíti a tapasztalat szerkezeti beágyazódását.

Másodszor, ez a reflexió értékes betekintést nyújt a szervezők számára, hogy megnézhessék, mit működtek (vagy nem, és nem) egy mesemondó körben működnek - hogy potenciálisan felfedezzék az új feltételeket és mechanizmusokat, amelyek nyilvánvalóan fontosak a módszer fejlesztése és finetundálásához. Ez azt jelenti, hogy a kutatás eredményeinek tehát bizonyos módon is befejezetlennek kell tekinteni, mivel a módszertan egy légző, élő, fejlődő gyakorlat, amely sokféle formát és formát vehet igénybe, ezáltal sok új leckét ígér a feltáráshoz. Ezért arra buzdítom mindenkit, aki ezt a módszert (részét) használja, hogy gondosan tükrözze a résztvevőkkel együtt, hogy felfedezzék az új munkamódszereket. A megtanult tanulságokat akkor leginkább szívesen osztják meg a t.m.korstenbroek@vu.nl.

Az ebben a jelentésben említett irodalom

Adorno, T. W. (2012). *Zonder richtlijn : parva aesthetica*. Amsterdam: Octavo.

Andrews, M. (2014). *Narrative imagination and everyday life*. Oxford University Press.

Arendt, H. (2018). *The human condition*. University of Chicago Press. (Az eredeti munka 1958 -ban megjelent)

Boal, A. (2019). *Theatre of the oppressed*. Pluto Press. (Az eredeti munka 1979 -ben megjelent)

Brandsma, B. (2017). *Polarisation. Understanding the dynamics of Us versus Them*. Ámsterdam: BB a médiában.

Kairó, A. (2021). *Holding space: A storytelling approach to trampling diversity and inclusion*. Aminata Cairo Tanácsadás.

Eisner, E. (2008). Művészet és tudás. J.G. Knowles és A.L., Cole (szerk.), *Handbook of the arts in qualitative research: Perspectives, methodologies, examples, and issues* (pp. 3-12). Ezer tölgy. Kalifornia: Sage Publications.

Ghorashi, H. (2014). Vezetett kapcsolatok a késői modern időkben. A. M. Vieten (szerk.), *Revisiting Iris Marion Young on normalisation, inclusion and democracy* (49–66. Oldal). Palgrave Macmillan UK.

Hannes, K. és Laermans, R. (2020). A művészi kutatási gyakorlatok találkozása: Kritikus társadalmi lehetőségek elemzése. *Art/Research International: A Transdisciplinary Journal*, 5(1), i-viii.

Hochschild, A. R. (2017). *Vreemdelingen in hun eigen land: een reis door rechts Amerika*. Amszterdam University Press.

Janssens, M. és Steyaert, C. (2001). *Meerstemmigheid: Organiseren met Verschil*. Leuven University Press.

Levinas E (2021) (eredeti mű 1961 -ben megjelent). *Totaliteit en Oneindigheid: essay over de exterioriteit*. Fellendülés.

Lorde, A. (1984). *Sister outsider: Essays and speeches*. Crossing Press.

Marres, N., Guggenheim, M. és Wilkie, A. (2018). Bevezetés: A teljesítménytől a társadalmi feltalálásig. M. Marres, M. Guggenheim és A. Wilkie (szerk.), *Inventing the social* (17-37. Oldal). Cleaving Press. Manchester.

Mouffe, C. (2005b). *A politikai*. Abingdon, Anglia: Routledge.

Rancière, J. (2004). *The politics of aesthetics*. Bloomsbury PU Fling.

Sanders-Bustle, L. (2020). A társadalmi gyakorlat mint művészeti alapú módszertan: a részvétel, a sokféleség és a kollektív fellépés feltárása, mint a vizsgálat elemei. *Art/Research International: A Transdisciplinary Journal*, 5(1), 47-70.

Verloove, J., Van Wonderen, R. és Felten, H. (2020). Theorieën en Aanpakken van Polarisation. *Kennisplatform integratie & Samenleving Report*.

Young, I. M. (2000). *Inclusion and democracy*. Oxford University Press.